

Αλφα

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

ΣΑΒΒΑΤΟ 22 ΦΕΒΡΑΡΙΟ 1997 • ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ • ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 45 • ΕΤΟΣ 3ο • ΦΥΛΟ 83ο • ΔΡΑΧΜΕΣ 200

ΑΛΦΑΒΗΤΑΡΙ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ

α, όπως αξιοπρέπεια

Η απεργία, οι ρόλοι, η αθλιότητα, η ελπίδα

Η απεργία των καθηγητών έκλεισε την έκτη εβδομάδα της. Ανέλπιστη η διάρκειά της. Απρόβλεπτη η δυναμική της. Ποιος αλήθεια θα το περίμενε μέσα σ' αυτό το κλίμα της περιρρέουσας ιδιώτευσης, της άτακτης υποχώρησης του εργατικού κινήματος, του θριάμβου του οργανωμένου μηντιακού ψεύδους; Ποιος αλήθεια θα περίμενε ότι οι καθηγητές θα επεδείκνυν μια εμμονή τόσο σπάνια στις μέρες μας; Στα πηγαδάκια, στις συνελεύσεις των ΕΛΜΕ, στις εκδηλώσεις αλληλεγγύης, στις συγκεντρώσεις και στα συλλαλητήρια, μια νέα αντίληψη έχει αρχίσει να κάνει αχνά την εμφάνισή της. Μια αντίληψη που έρχεται να αμφισβητήσει το θεσμισμένο ρόλο του καθηγητή. Έρχεται να συγκρουστεί με τις επιλογές της δικτατορίας του χρήματος και να χλευάσει τους κυβερνητικούς διαχειριστές της.

Σ' αυτόν τον ενάμισι μήνα της απεργίας οι συμμετέχοντες στον αγώνα καθηγητές

δεν είναι -πρόσκαιρα;- οι φορείς της εξουσίας της έδρας. Αυτοί που εμπεδώνουν το ψεύδος και την εξαπάτηση. Αυτοί που προσπαθούν να καταπνίξουν το ένστικτο της ελευθερίας και τη δημιουργικότητα. Αυτοί που προετοιμάζουν τους υποταγμένους εργαζόμενους του αύριο.

Σ' αυτόν τον ενάμισι μήνα οι καθηγητές είδαν τους μαθητές να κρατάνε τα πανό τους.

Συζήτησαν σαν ίσος προς ίσο με τους χτεσινούς υφιστάμενους. Έσπασαν τα δεσμά του εξατομικευμένου μικρόκοσμού τους για να αντικαταστήσουν -προσωρινά;- το εγώ με το εμείς. Αυτό το πανίσχυρο εμείς που απαρτίζεται από αναρίθμητα εγώ, χωρίς να χάνει κάποιο από αυτά την ιδιαιτερότητά του.

Γνώρισαν από πρώτο χέρι την αθλιότητα της αστικής ηθικής. Αυτής της πρόστυχης ηθικής που εξομοιώνει το θύτη με το θύμα, τον καταπιεστή με τον καταπιεσμένο, τον επιχειρηματία με τον εργαζόμενο. Που εγκალεί τους απεργούς ως υπονομευτές της μόρφωσης των νέων, αλλά υμνεί τους

καναλάρχες, διασκεδασίρχες και σχολάρχες που κατά σύστημα μεθοδεύουν το πνίξιμο του θηρίου της νιότης στην κινούμενη άμμο της αμάθειας και της λήθης. Που ζητάνε θυσίες από τους μη έχοντες για να κερδίσουν οι κατέχοντες.

Πήραν μια πρώτη γεύση από την κρατική βία.

Το απεργιακό κίνημα των καθηγητών δεν προτάσσει ένα απελευθερωτικό όραμα. Δεν προοιωνίζει τον επερχόμενο γενικό ξεσηκωμό -όπως μερικοί ηθελημένα αφελείς προσπαθούν να πείσουν τους εαυτούς τους. Είναι όμως ένα από τα πιο ελπιδοφόρα γεγονότα των τελευταίων καιρών.

Γ.Α.

ΖΑΠΑΤΙΣΤΑΣ

Σειρά εκδηλώσεων

Σε επτά πόλεις διοργανώνονται εκδηλώσεις αλληλεγγύης και αντιπληροφόρησης. Στόχος τους η συνάντηση, η συνάντηση των αντιτάσεων, των αγωνιών, των ελπίδων...

Σελ. 5

ΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΣΗ...

...κατά της Monde Libertaire

Ενώ ξεκίνησε η εκδίκαση μήνυσης του Εθνικού Μετώπου κατά της εφημερίδας της Γαλλικής Αναρχικής Ομοσπονδίας (FAF), φασίστες πυρπόλησαν αναρχικό βιβλιοπωλείο, τοπικό γραφείο της FAF στη Λυών.

Σελ. 6

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: δηλαδή;

“Διάλεξε τα απρόσωπα bar, διάλεξε τη στημένη διασκέδαση, διάλεξε να σε διαλέγουν στην πόρτα; Διάλεξε να μη διαλέξω τίποτα απ' όλα αυτά”

Απόσπασμα από διαφήμιση club της μοδός

Η δικτατορία του life-style έχει φτάσει σε τέτοιο σημείο ώστε ακόμα και τα περιοδικά-πρωτοπόροι του είδους, ανάμεσα σε αφιερώματα για τις τσόντες στο Internet, το ecstasy και φωτογραφίες ακρωτηριασμένων πτωμάτων από τον “τρίτο κόσμο”, δημοσιεύουν κείμενα “κριτικής” σε μια καθημερινότητα που κυριαρχείται από τις διαφημίσεις, τα “παράθυρα” και τις “κοινωνικές εκπομπές”, την οργανωμένη και ακριβοπληρωμένη πλήξη, τα ανέκφραστα βλέμματα...

Κι εμείς, σ' αυτή την πόλη, όπου μας θέλουν να μπορούμε να συναντιόμαστε με ανθρώπους μόνο σε χώρους που ελέγχονται από άλλους, σε χώρους που δεν σου ανήκουν, που δεν μπορείς με κανένα τρόπο να επιδράσεις πάνω τους, όπου κυριαρχούν η αδυναμία δράσης, η κατανάλωση, το life-style, η μοναξιά, μέσα σε αυτούς τους απρόσωπους χώρους, που προσφέρονται σαν απάντηση...

...“διάλεξε να μη διαλέξω τίποτα απ' όλα αυτά”

Η απρόσωπη καθημερινότητα δεν είναι ένα τυχαίο γεγονός, αλλά αποτέλεσμα μιας πολιτικής αντίληψης και ενός τρόπου οργάνωσης της κοινωνίας. Και δεν μπορούμε να απαντή-

σουμε σε αυτά, παρά μόνο απαντώντας στην ουσία τους. Ενάντια στις “αξίες” τους, να ορθώσουμε τις δικές μας αξίες. Ενάντια στην απρόσωπη παθητικότητα, να αναπτύξουμε τη συλλογική δράση. Ενάντια στο διάλογο της σιωπής με τη φλυαρία, να αναπτύξουμε την επικοινωνία. Ενάντια στη στείρα κατανάλωση, να αναπτύξουμε τη δημιουργικότητα της φαντασίας μας. Ενάντια στην ιδεολογία του απολίτικου ή του politically correct, να προσπαθήσουμε τη συλλογική αντιμετώπιση των κοινών προβλημάτων, την άμεση δημοκρατία, όπου οι αποφάσεις λαμβάνονται από όλους, ο λόγος ανήκει σε όλους, τα λόγια δεν μένουν λόγια...

συνέχεια στη σελίδα 5

Για την Απεργία των "Εκπαιδευτικών"

Παιδεία: διαμόρφωση της προσωπικότητας, η αγωγή, η μόρφωση και η εκπαίδευση

Εκπαίδευση: το μέσο μόρφωσης και αγωγής, η συστηματική μετάδοση και αφομοίωση γνώσεων, μεθόδων, συνθηκών που αποτελούν βασικό μέσο προετοιμασίας του ανθρώπου για τη ζωή και την εργασία.

Εκπαίδευση: η ανάπτυξη των σωματικών διανοητικών και ηθικών δυνάμεων του παιδιού - μόρφωση που αποκτάται με τη διδασκαλία.

Εκπαιδευτικός: ο σχετικός με την εκπαίδευση, που γίνεται για εκπαίδευση.

"Δυσπιστείτε απέναντι σ' εκείνον που θέλει να βάλει τάξη. Βάζω τάξη σημαίνει πάντα γίνονται αφέντες των άλλων καταπιέζοντάς τους"

Ντριντερό

Με αφορμή την πολυήμερη απεργία των καθηγητών ξαναβγήκαν στην επικαιρότητα κάποια ζητήματα που αφορούν την εκπαίδευση των νέων στα πλαίσια πάντα αυτού του απάνθρωπου και βάρβαρου συστήματος. Φυσικά πέρα από τον οικονομίστικο αγώνα των καθηγητών (κύριο αίτημα 250.000 ο πρώτος μισθός) βγήκαν στην επιφάνεια, κυρίως από τους νέους εκείνους που νιώθουν στο πετσί τους την όλη "εκπαιδευτική" εικόνα, ζητήματα που αφορούν την ίδια την ουσία του σχολείου και το ρόλο που παίζει ή που έπρεπε να παίζει.

"Δεν χρειάζομαστε έλεγχο σκέψης ούτε σκοτεινό σαρκασμό μέσα στην τάξη"

Pink Floyd

Μίλησε άραγε κανείς από τους "εκπαιδευτικούς" για τους χώρους που έχουν φτιαχτεί για να διδαχθεί η όποια μόρφωση και γνώση; Για τα σχολικά κελιά που έχουν στραγγαλίσει κάθε διάθεση για ελευθερία, δημιουργία και αυτο-έκφραση; Παντού κάγκελα, γκρίζοι τοίχοι, εσωτερικοί κανονισμοί κοιμμένοι και ραμμένοι στις ιδέες και στις απόψεις των εγκυκλίων των Υπουργείων, εφαρμόζοντάς τες χωρίς καμιά αντίδραση από τους καθηγητές, αφού άλλωστε όπως και οι ίδιοι δικαιολογούνται είναι αναγκασμένοι να τηρήσουν τις όποιες υπουργικές-καθεστωτικές οδηγίες (κάτι μας θυμίζει αυτό. Τα πρόσφατα γεγονότα στον θεσσαλικό κάμπο όπου οι "ηγέτες" των αγροτών μιλούσαν για δικά μας παιδιά - λέγε με μπάτσο - όπου κάνουν την δουλειά τους με τις οδηγίες που δέχονται από το Υπουργείο Δημ. Τάξης και δεν μπορούν να κάνουν διαφορετικά, έτσι άλλωστε βγάζουν το "ψωμάκι" τους).

"Δεν αναγνωρίζω καμιά αλάθητη αυθεντία ακόμη και στα πιο ειδικά ζητήματα. Γι' αυτό όσο σεβασμό κι

αν έχω για τον χαρακτήρα και την ειλικρίνεια αυτού ή εκείνου του ατόμου, απόλυτη εμπιστοσύνη δεν έχω σε κανένα. Με τέτοια εμπιστοσύνη θα ήταν μοιραία για την λογική μου, την ελευθερία μου, ακόμα και για την επιτυχία των βλέψεών μου. Θα με μετέτρεπε αμέσως σ' έναν ηλίθιο σκλάβο, σ' ένα όργανο της θέλησής και των συμφερόντων του άλλου".

M. Μπακούιν

Μίλησε άραγε κανείς από τους "εκπαιδευτικούς" για το ρόλο που παίζει το σχολείο στην κοινωνία και στην διαμόρφωση χαρακτήρων; Για τον εξουσιαστικό του χαρακτήρα και για την διαιώνιση της κυρίαρχης βάρβαρης εικόνας;

Από την στιγμή που το παιδί μπαίνει στο σχολείο το μαθαίνουν να υποτάσσεται στην εξουσία, να εκτελεί χωρίς αντίρρηση να δέχεται την "αυθεντία" αφού αυτή ξέρει περισσότερα από εκείνο, να δέχεται την κυρίαρχη πραγματικότητα(;) ως μια φυσιολογική εξέλιξη των πραγμάτων, να μελετάει και να παπαγαλίζει ώστε αύριο να γίνει ένα "σωστό μέλος της κοινωνίας" (δηλαδή να έχει φράγκα, οικογένεια, T.V., βίντεο, FILMNET και ένα καλό αμάξι, ρε αδελφέ). Άλλωστε το σχολείο είναι ο δεύτερος κατά σειρά εξουσιαστικός μηχανισμός απ' όπου περνάει ο κάθε νέος. Ο πρώτος είναι η οικογένεια που όπως πίστευε ο Ράιχ αποτελούσε και αποτελεί "εργοστάσιο εξουσιαστικών ιδεολογιών και συντηρητικών δομών", για να συμπληρώσει ο Νηλ: "το σχολείο αποτελεί την προέκταση της οικογενειακής ζωής".

Δίνεται η εικόνα ότι ο καθένας μπορεί να γίνει "κάποιος" και παρουσάζουν έναν χώρο όπου δεν υπάρχουν ανισότητες, πλούσιοι - φτωχοί, ότι όλοι τελικά έχουν τις ίδιες ευκαιρίες για να προχωρήσουν (προς τα πού άραγε;)

"Η εξουσία, κάθε είδους εξουσίας... εξασχρώνει όσους την ασκούν, όπως εξασχρώνει και όσους υφίστανται την άσκησή της".

Όσκαρ Ουάιλντ

Μίλησε άραγε κανείς από τους "εκπαιδευτικούς" για τους περιβόητους βαθμούς; Πώς άραγε μπορεί να μπει και να μεταφραστεί σε αριθμούς η δημιουργία, η χαρά για ζωή - έρωτα, γέλιο, παιχνίδι, με την εικόνα ενός γραπτού τεστ; Πώς μπορεί να μπει σε καλούπια - αριθμούς η ίδια η ζωή, η ίδια η προσωπικότητα - οντότητα ενός νέου; Και όμως πολλοί "εκπαιδευτικοί" εκμεταλλεύονται και αυτό ακόμη το "όπλο" που τους δίνεται για να υποτάξουν, να μειώσουν, να εξευτελίσουν την όποια διαφορετικότητα ("θα τα πούμε με τους βαθμούς" είναι η προειδοποίηση προς τους "άτακτους").

Γίνονται χιλιάδες συζητήσεις - αναλύσεις από την μεριά των καθηγητών και των συλλόγων γονέων για τη βία που παρουσιάζεται τα τελευταία χρόνια στα σχολεία. Βγαίνουν "συμπεράσματα", παίρνονται μέτρα (φύλαξη των σχολικών κελιών από μπάτσους κ.λ.π.), δίνονται ατέλειωτες ώρες για να "διδαχθούν" οι μαθητές ότι δεν

μπορεί να υπάρξει κοινωνία - κράτος - δημοκρατία χωρίς νόμους, θεσμούς, όρια.

Δεν τόλμησε όμως κανένας και γιατί να το κάνουν άλλωστε, να μιλήσει για το μίσος που τρέφουν οι ίδιοι οι νεολαίοι για αυτό το χώρο που τους στερεί την ελευθερία, που τους θέλει παπαγάλους για να "μπούνε" κάπου (οι αυριανοί δημόσιοι υπάλληλοι). Με την καταστροφή των ελέγχων των απουσιών και των ποινών έχουν την αίσθηση της απελευθέρωσης (δεν είναι εξ' άλλου τυχαίο το γεγονός ότι από τα μέρη που καταστρέφονται πρώτα είναι τα γραφεία των καθηγητών, εκεί δηλαδή που βρίσκεται το σχολικό αρχείο (=προσωπικός φάκελος του κάθε μαθητή)).

Φυσικά μέσα σ' όλη αυτή τη θολούρα υπάρχουν μερικές φωνές κάποιων ανθρώπων που αντιστέκονται και μεταφέρουν πραγματικά κάτι το διαφορετικό μέσα στις αίθουσες (=κοιμητήρια). Το ζητούμενο είναι πώς μπορούν να ξεπεράσουν τις όποιες οδηγίες από το υπουργείο και τους τρόπους "διδασκαλίας" κάποιου μαθήματος πετώντας στα σκουπίδια τις όποιες αξιολογήσεις των αφεντάδων - διευθυντών ή προϊστάμενων ακολουθώντας την δική τους πορεία που απορρέει από τη συνείδηση και τη προσωπικότητα του καθενός.

Τέλος ας πούμε δύο λόγια για το δημόσιο χαρακτήρα του σχολείου. Ένα από τα αιτήματα των καθηγητών είναι να μη χάσει το σχολείο το δημόσιο του χαρακτήρα. Λέγοντας δημόσιο όμως τι εννοούμε; Φυσικά εκείνο το σχολείο που θα λειτουργεί με βάση τη κρατική "γραμμή", τηρώντας πιστά τις οδηγίες, τα διατάγματα, την ύλη, τα νομοσχέδια που αποφασίζονται ή που ψηφίζονται. Ενίσχυση αυτού του σχολείου σημαίνει ενίσχυση του ίδιου του κρατικού μηχανισμού. Ας μην υπάρξουν αυταπάτες ότι το κράτος μπορεί να αφήσει χωρίς να ελέγχει τις ορμές των νέων, τη χαρά της ζωής και του έρωτα. Δεν μπορεί να αφήσει τους νέους "ανεξέλεγκτους", χωρίς να τους διδάξει την υποταγή στους ηγέτες, στους άρχοντες, στα αφεντικά, στους ειδικούς. Δεν μπορεί να τους διδάξει ότι μόνο οι ίδιοι οι άνθρωποι με τη δράση τους και τον αγώνα τους για ελευθερία κινούν και γράφουν την ιστορία.

Για το ζήτημα της αλληλεγγύης: Μένουμε αλληλέγγυοι και ενώνουμε τη φωνή μας μαζί με όλους εκείνους - φυσικά και με τους καθηγητές - που αγωνίζονται για μια κοινωνία όπου δεν θα υπάρχει εκμετάλλευση, μια κοινωνία χωρίς κράτη, νόμους, κυβερνήσεις, για μια κοινωνία όπου ο καθένας θα μπορεί ελεύθερα να ορίσει την ίδια του την ύπαρξη και ζωή. Μένουμε αλληλέγγυοι σ' όλους τους εργαζόμενους που δεν ξεχνούν ότι πέρα από το να δοθούν 3 ή 4 παραπάνω πεντοχίλιαρα δεν αλλάζει η κοινωνική μιζέρια και η φτώχεια.

Χρήστος, Λάρισα

Η πιο πετυχημένη απεργία είναι αυτή που δεν πραγματοποιήθηκε

Αυτές τις μέρες η Ελλάδα ζει μερικές από τις πιο όμορφες στιγμές της. Χιλιάδες άνθρωποι είναι στο δρόμο, διαδηλώνουν, αμφισβητούν, συγκρούονται με αυτό που τους εκμεταλλεύεται καθημερινά.

Ενώνονται στους δρόμους, παίρνουν δύναμη από τη δύναμη τους, αναζητούν πάλι το χαμόγελο, τη χαρά, την ίδια τους τη ζωή.

Αυτό που συμβαίνει είναι κάτι το όμορφο και το μαγευτικό. Ιδέες εκφράζονται, πρακτικές ζημώνονται, σπάνε παλιοί φραγμοί, προκαταλήψεις εξαφανίζονται. Παρόλες τις δυσκολίες και το φάσμα της πείνας, ερχόμαστε κοντά. Γνωρίζομαστε μεταξύ μας και αστευόμαστε. Κάνουμε κάτι έξω από τα συνηθισμένα. Καταλαμβάνουμε τους δρόμους όλο και πιο πολλοί. Και αυτοί που αμφισβητούν τη δύναμη μας είναι όλο και πιο λίγοι. Η επιθυμία για ζωή συμπαράσχει ακόμα και τους πιο φοβισμένους.

Παίρνουμε τη ζωή στα χέρια μας;

Σίγουρα διεκδικούμε και μπορούμε να φτάσουμε μακριά αν νιώσουμε βαθιά τη δύναμη της ένωσής μας. Μπορούμε να πάμε μακριά εάν απελευθερώσουμε όλη την αγριότητα της ανθρωπίνης αξιοπρέπειας. Μπορούμε να καταφέρουμε τα πάντα γιατί είμαστε τα πάντα.

Θα αφήσουμε τα συνδικάτα να πουλήσουν τον αγώνα;

Είμαστε στο δρόμο. Κρατάμε ψηλά τη σημαία του αγώνα και όλο και περισσότερος κόσμος μπαίνει στο χορό. Το πανηγύρι έχει αρχίσει κι ο κόσμος το γλεντά. Και ξαφνικά κάποιοι προσπαθούν να κλείσουν τη μουσική!

ΓΣΕΕ - ΑΔΕΔΥ κουβεντιάσουν με τ' αφεντικά, προσπαθούν να τα βρουν, χωρίς να ρωτήσουν κανέναν; χωρίς κανείς να τους τό'χει ζητήσει, λες και το εργατικό κίνημα δηλαδή όλοι εμείς είμαστε κτήμα τους.

Θα αφήσουμε τα αφεντικά να λυμαινούνται τη ζωή μας;

Η κυβέρνηση είναι υπηρέτες. Δεν είναι το κεφάλι. Είναι κατά κάποιο τρόπο οι εκτελεστές (Αυτόνομοι ίσως σε σχέση με κάποια επιμέρους συμφέροντα τους, αλλά πάντα υπηρέτες του κεφαλαίου). Οι νονοί της ζωής μας είναι τ' αφεντικά. Είναι αυτοί που κρατάνε τον πλούτο στα χέρια τους. Είναι εκείνα τα ερπετά που πίνουν το αίμα μας, που τρώνε το δικό μας.

Η άγνοια, ο φόβος μας, ο διαχωρισμός μας, τους έκαναν καθεστώ. Η γνώση, η ελευθερία, η αλληλεγγύη μεταξύ μας είναι που μπορεί να τους νικήσουν. Η ιστορία των εργατικών αγώνων και των προλεταριακών επανα-

στάσεων το δείχνει ξεκάθαρα.

Πού θέλουμε να καταλήξουμε; Τι ζητάμε;

Τα θέλουμε όλα

Θέλουμε επιτέλους να ορίσουμε τη ζωή μας. Θέλουμε ο τελευταίος λόγος νάναι ο δικός μας, όλων μας. Θέλουμε να αλλάξουμε τη ζωή μας. Να ζήσουμε χωρίς αφεντικά. Να δουλεύουμε λιγότερο και να χαϊρόμαστε περισσότερο. (Επίσημες στατιστικές έδειξαν ότι με δικαιότερη κατανομή πλούτου και εργασίας 3 ώρες την ημέρα είναι αρκετές να καλύψουν τις ανάγκες όλης της ανθρωπότητας).

Θέλουμε να ζούμε ελεύθεροι. Να καταργήσουμε τη μισθωτή σκλαβιά, να αρχίσουμε πάλι να δημιουργούμε για μας και για ολόκληρη την κοινωνία. Θέλουμε να θεμελιώσουμε τον Κομμουνισμό και την Ελευθερία!

Μόνος δρόμος η Ελευθερία

Οι καιροί είναι ώριμοι. Οι μάσκες της εκμετάλλευσης πέφτουν ή μία μετά την άλλη. Έχουμε το όραμα. Η ιστορία μας δείχνει τα λάθη μας, μας διδάσκει τους τρόπους απελευθέρωσης μας. Ο μόνος δρόμος είναι η Ελευθερία. Είναι η ένωση της βάσης. Είναι τα συμβούλια των εργαζομένων, η αυτοδιαχείριση, τα συνδικάτα που λειτουργούν από κάτω προς τα πάνω και όχι αντίστροφα. Είναι ο απόλυτος έλεγχος της βάσης στους εκλεγμένους και ανά πάσα στιγμή υπόλογους. Είναι η κοινοκτημοσύνη, η άρνηση της ιδιοκτησίας και του κέρδους. Είναι η αγάπη για τον άνθρωπο και η πίστη σ' αυτόν.

Τίποτε άλλο δεν μπορεί ν' αλλάξει τη ζωή μας. Κανένας και τίποτα δεν έχει το δικαίωμα να ορίζει τη ζωή και τη δημιουργία μας.

- Ενάντια στην εκμετάλλευση και την εξουσία ανθρώπου από άνθρωπο.
- Ενάντια στη μισθωτή σκλαβιά
- Γενική απεργία για τη ζωή, την ευτυχία και τη δημιουργία.

Απεργοί καθηγητές

(Από προκήρυξη που μοιράστηκε στις κινητοποιήσεις της τελευταίας εβδομάδας)

Αλφα
ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ

ΕΤΟΣ 3ο ΑΡ. ΦΥΛΟΥ 83

ΕΚΔΟΤΗΣ: "ΑΛΦΑ" Α.Μ.Κ.

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΕΚΔΟΣΗΣ: ΣΠΥΡΟΣ

ΔΑΠΕΡΓΟΛΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 45

Τα γραφεία είναι ανοιχτά κάθε Πέμπτη

7.00-10.00μ.μ.

ΤΗΛ. - FAX: (01) 64.58.112

E-mail: alfanarc@compulink.gr

ΓΙΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: Τ.Θ. 31809

Τ.Κ. 100 35

ΑΘΗΝΑ

ΠΑΛΙΑ ΦΥΛΛΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΣΤΑ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ "ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ" (Τηλ: 38.02.040), "ΔΙΕΘΝΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ" (Τηλ: 36.08.635) ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ, ΣΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΤΗΣ VILLA BARBARA (Κρίσπου 7, Πλ. Κουλέ Καφέ, Άνω Πόλη) ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΚΑΘΩΣ ΚΑΙ ΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ. ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΧΤΑ ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ 7.00-10.00μ.μ. ΓΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΝΙΣΧΥΣΗ ΥΠΑΡΧΕΙ Ο ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΣ 118/343601-22 ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ

Για μια Κολλεκτίβα Αντιπληροφόρησης στη Θεσσαλονίκη

Καθώς ο κόσμος γυρίζει...

Σύννεφα πολέμου στη Chiapas... Οι Turcas Amaru στο Περού... Γενοκτονίες στην κεντρική Αφρική, καθώς μαίνονται οι συγκρούσεις ανάμεσα στους Τούτσι και τους Χούτου... Αγροτικές κινητοποιήσεις στην Ιταλία... Καταστολή καταλήψεων στην Ισπανία... Εργατικές κινητοποιήσεις στην Κορέα... Χιλιάδες πολιτικοί κρατούμενοι στις ΗΠΑ... Διώξεις συνδικαλιστών στο Μπαγκλαντές... Αυτοοργάνωση των γκέτο στη Νότια Αφρική... Στην παρανομία το "Radikal" στη Γερμανία... Δολοφονίες και "εξαφανίσεις" αριστερών και κούρδων στην Τουρκία....

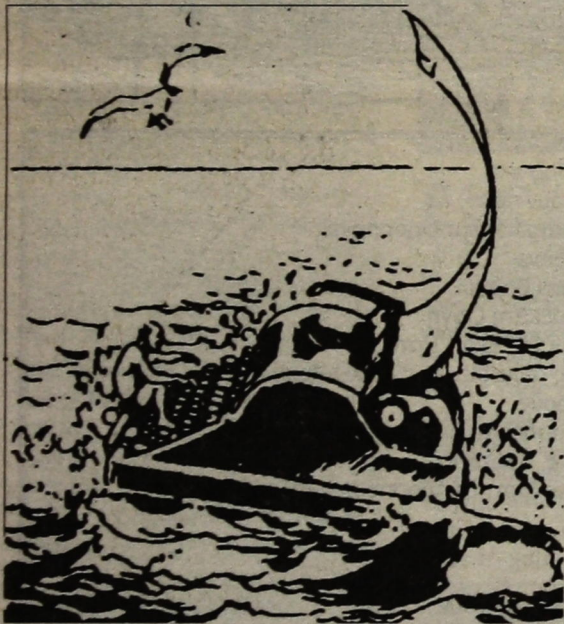
...η εξουσία οργανώνεται...

Στη δεκαετία του '80, τα mass media αποκτούσαν μια πρωτόγνωρη πολιτική ισχύ, καθώς συνενώνονταν σε τεράστια παγκόσμια τραστ, το καθένα από τα οποία είχε στην ιδιοκτησία του δεκάδες εφημερίδες, ραδιοφωνικούς και τηλεοπτικούς σταθμούς σε όλες τις ηπείρους. Στα τέλη της προηγού-

μενης δεκαετίας και στις αρχές της τωρινής, η παγκόσμια βιομηχανία του Τύπου, ενώθηκε με τις αντίστοιχες του κινηματογράφου και της μουσικής δημιουργώντας τη βιομηχανία του θεάματος. Και τώρα πια, η βιομηχανία του θεάματος ενώνεται σταδιακά με τις βιομηχανίες της πληροφορικής και των καταναλωτικών αγαθών. Κάτω από τις καινούργιες συνθήκες που δημιουργούνται, δεν επεκτείνονται απλά οι διαδρομές του εμπορεύματος, αλλά επιχειρείται ο καθολικός έλεγχος στο πολιτικό και κοινωνικό πεδίο. Ο στόχος είναι η κυριαρχία πάνω στη συνείδηση. Είναι το μυαλό μας που θέλουν...

...και η ελπίδα εκτοπίζεται.

Στο λαμπερό κόσμο του εμπορεύματος, είναι αυτονόητο ότι οι αντιστάσεις εκτοπίζονται στην αφάνεια. Και ό,τι δεν μπορεί να μείνει κρυφό, διαστρεβλώνεται και απογυμνώνεται από τις κοινωνικές συνθήκες που το δημιούργησαν. Δεν χρειάζεται καμία ιδιαίτερη ανάλυση, τα πολύ πρόσφατα γεγονότα επαρκούν... Ένα παράδειγμα

συστήματος, επικεντρώνονταν όμως συχνά-πυκνά "στο δέντρο", που ήταν οι επιμέρους διεκδικήσεις στην καθημερινότητα, όσο μερικές κι αν ήταν αυτές και με την οποία συνείδηση τύχαινε να της διέπει. Κορυφαίο παράδειγμα ο ισπανικός αναρχοσυνδικαλισμός: η τρομερή ομολογουμένως συνείδηση που διακατείχε τους ισπανούς αναρχικούς, σφυρηλατήθηκε βαθμιαία ΚΑΙ από καθημερινούς αγώνες για τις ώρες εργασίας, τους μισθούς, τις απολύσεις κλπ. Το κυριότερο δε, ότι πολλοί που δεν διέθεταν "γνώση" ή "θεωρητική κατάρτιση" για το σύστημα, την απέκτησαν και δραστηριοποιήθηκαν σταδιακά μέσα από την παρέμβαση των αναρχικών στους αγώνες τους, ακόμα και αν δεν είχαν ανατρεπτικούς σκοπούς. Κανείς από μας δεν μπορεί να κατηγορήσει τους καθηγητές -και τους

όποιους καθηγητές- για το ότι δεν έχουν αυτή την ταξική συνείδηση. Δεν είναι εξ' ορισμού δεδομένο ότι επειδή είσαι εκμεταλλεμένος, είσαι και υποχρεωμένος να "ξέρεις τι παίζεται" και να επιζητάς την Επανάσταση. Κι ό,τι δεν ανακαλύψεις μόνος σου, είναι χρέος όσων το ξέρουν να σε βοηθήσουν να το κάνεις. ΟΧΙ ΝΑ ΣΕ ΣΝΟΜΠΑΡΟΥΝ! Όσο για το ότι ο συγκεκριμένος κλάδος "έχει αποδεχτεί το ρόλο του στο σύστημα", πιστεύω ότι αυτό είναι ένα επιχείρημα τόσο μαξιμαλιστικό όσο και ανεδαφικό: ώσπου να αλλάξουν -αν αλλάξουν- τα πράγματα, όλοι πάνω-κάτω θα αποδεχτούμε ένα ρόλο στο σύστημα, μισθωτή δουλειά ή ό,τι άλλο, για να επιβιώσουμε ώσπου να ΖΗΣΟΥΜΕ. Αυτό δεν πάει να πει ότι ξεπουληθήκαμε! Κακά τα ψέματα, σύντροφοι, μέσ' στα σκατά όλοι μπαίνουμε. Άλλος όμως τα γλείφει, κι άλλος προσπαθεί να τα σκουπίσει! Νομίζετε ότι η μεγάλη πλειοψηφία των καθηγητών γουστάρει τον τρόπο που διδάσκει; Είστε πολύ λάθος! Οι περισσότεροι από την πρώτη στιγμή συνειδητοποιούν ότι είναι πιασμένοι ανάμεσα στη Σκύλλα και τη Χάρυβδη και πως ό,τι διδάσκουν μόνο "παιδεία" δεν είναι, είναι όμως αναγκασμένοι να το κάνουν όπως εμείς είμαστε αναγκασμένοι να δουλεύουμε φασόν ή όπως ένα αναρχικό συνδικάτο να λειτουργεί σ' ένα καπιταλιστικό εργοστάσιο.

είναι οι πολύ πρόσφατες αγροτικές κινητοποιήσεις στην Ιταλία. Με την ίδια έκταση και δυναμική με τις αντίστοιχες ελληνικές, οι ιταλικές κινητοποιήσεις αποσιωπήθηκαν από τα ΜΜΕ. Όχι τυχαία, καθώς η δημοσιοποίησή τους (τα αίτιά τους, τα αιτήματά τους, η συμμετοχή σε αυτές, ο τρόπος οργάνωσής τους) θα καταδείκνυε με τον πιο άμεσο τρόπο ότι οι αγροτικές κινητοποιήσεις στην Ελλάδα δεν είναι ούτε περιφερειακές, ούτε περιθωριακές Ζ θα δημιουργούσε ένα μεγαλύτερο κλίμα συμπάθειας, ελπίδας και, πιθανόν, μια πιο εκτεταμένη συσπείρωση Ζ θα συνέβαλε έμπρακτα δηλαδή στο σπάσιμο του αποκλεισμού που θέλησε να καλλιεργήσει το κράτος απέναντί τους. Και δεν είναι βέβαια μόνο αυτά... Οι Turcas Amaru έφτασαν να παρουσιάζονται μέσω μιας εικόνας ερωτευμένων κοριτσιών και σαπουνόπερας. Καμιά κουβέντα, φυσικά, για τους χιλιάδες φυλακισμένους, για τα βασανιστήρια, για την απεργία πείνας 300 και πλέον πολιτικών κρατουμένων. Όμοια, οι ζαπατίστας, φαίνεται ότι τα τελευταία χρόνια, σύμφωνα με τα ΜΜΕ, επιθυμούν διακαώς να μετεξελιχθούν σε πολιτικό κόμμα. Και, πέρα από την προβολή ενός ψέματος, ούτε λέξη για την αυτοοργάνωσή τους, τη ζωή στις επαναστατημένες κοινότητες, τους αγώνες των ινδιάνων, τις δολοφονίες των παρακρατικών, την περικύκλωση των χωριών από το στρατό. Και ο κατάλογος είναι πάρα πολύ μακρύς...

Πέρα από τον αντι-ΜΜΕ λόγο...

Τα τελευταία χρόνια, στην Ελλάδα, αναπτύχθηκε ένας εκτεταμένος λόγος ενάντια στα ΜΜΕ. Όσο όμως εκτεταμένος, αναλυτικός, ζωντανός, ευρηματικός και κινηματικός και αν ήταν, δεν κατόρθωσε να σπάσει το τείχος της σιωπής.

Τελικά, ο αντι-ΜΜΕ λόγος από μόνος του δεν επαρκεί. Η καταγγελία οφείλει να συμπληρώνεται από την ύπαρξη δικτύων αντιπληροφόρησης, για να είναι και αποτελεσματική και προταγματική. Και, για κάποιους από μας, τα λίγα έντυπα του αντιεξουσιαστικού χώρου, τα δύο κοινωνικά ραδιόφωνα, μια εβδομαδιαία εφημερίδα, δεν μας φτάνουν, ούτε μας καλύπτουν. Είναι πολύ λίγα, όταν η εξουσία διαθέτει τόσα πολλά...

...μια Κολλεκτίβα Αντιπληροφόρησης

Η πρόταση αφορά μια αντιεξουσιαστική συλλογικότητα που θα εργάζεται πάνω στην αντιπληροφόρηση. Μια τεχνική -και όχι πολιτική- ομάδα που θα συνεργάζεται και θα υποστηρίζει, χωρίς πολιτικούς περιορισμούς, τις υπόλοιπες συλλογικότητες, ομάδες και μέσα αντιπληροφόρησης του Α/Α χώρου. Μια συλλογικότητα που θα δουλεύει μέσα από το Internet, τις μεταφράσεις, τη συνδιοργάνωση εκδηλώσεων. Που θα βοηθά έμπρακτα στην παρέμβαση άλλων

συλλογικοτήτων, στις κοινωνικές κινητοποιήσεις -με τα μέσα και τις δυνατότητες που διαθέτει- σπάζοντας το τείχος της σιωπής που επιχειρεί να επιβάλλει η εξουσία. Μια συλλογικότητα που, π.χ. στην πρόσφατη περίοδο, θα βοηθούσε όσους συντρόφους συμμετείχαν στις αγροτικές κινητοποιήσεις, με κείμενα, βιντεοπροβολές και συνδιοργάνωση εκδηλώσεων αντιπληροφόρησης για παρόμοιες κινητοποιήσεις σε όλο τον κόσμο. Μια συλλογικότητα που την αφορά άμεσα το κάλεσμα της Διεθνεύς για ένα δίκτυο αντιστάσεων ενάντια στο νεοφιλελευθερισμό.

Άρα...

Η δημιουργία μιας τέτοιας συλλογικότητας συζητείται από καιρό. Θα λειτουργεί αυτόνομα στο χώρο του κοινωνικού κέντρου "Ναυτίλος" και θα χρησιμοποιεί τον εξοπλισμό του. Τα επιμέρους ζητήματα θα λυθούν από αυτούς/αυτές που θα συμμετέχουν (χαρακτήρας, τεχνικά, οικονομικά, συνεργασίες, κλπ).

Πολύ χρήσιμο και απαραίτητο για κάθε σύντροφο/ισσα που ενδιαφέρεται να συμμετέχει είναι η γνώση μιας ξένης γλώσσας. Οι συναντήσεις είναι ανοιχτές και η πρώτη θα γίνει την Τρίτη 4 Μάρτη, στις 6.30μμ, στο χώρο του κοινωνικού κέντρου (Πατριάρχου Ιωακείμ 13, Θεσσαλονίκη).

Πρωτοβουλία για μια Κολλεκτίβα Αντιπληροφόρησης

στην περιοχή. Όποιος σύντροφος από τον πυρήνα Ξάνθης διαβάσει την πληροφορία, ας κατηφορίσει προς τα 'δω, γιατί δεν γνωρίζουμε κανέναν προς το παρόν. Ευχαριστώ

Υγεία και Αναρχία
Ν.Π.

Καταλήψεις στα χρόνια του Μαρκάτου

Ο όρος που χρησιμοποίησε ένας φίλος για αυτό που συμβαίνει στο χώρο ήταν μάλλον εύστοχος: νεκροφάνεια.

Και να που η μαζικότερη μεταπολιτευτική σύλληψη καταδικάζεται, χωρίς τίποτα να γίνεται. Δηλαδή μήπως θα πρέπει να ζητήσουμε και συγγνώμη από πάνω ή να πούμε ευχαριστώ για τους 12 μήνες και τα κοντά τέσσερα εκατομμύρια που το κίνημα έδωσε στο κράτος για να λειτουργούν απρόσκοπτα οι θεσμοί του;

Δηλαδή και κάτι συνθήματα του τύπου "οι δίκες θα γίνουν του κράτους καταδίκες" πώς γίνεται και μένουν κενά νοήματα;

Και μια ολόκληρη πρακτική σωριάζεται μπρος στα τεχνάσματα του ποινικού συστήματος για να δικασθεί τελικά το πολιτικό φρόνημα. Σιγά, λες και δεν το ξέραμε.

Δυστυχώς έτσι έχουν τα πράγματα, αλλά έτσι δεν πάνε άλλο. Μήπως ήρθε η ώρα να πούμε κι εμείς κανένα εμπνευσμένο "για μπάστα", μήπως κάτι πρέπει να αρχίσει να κινείται, μήπως; Ή είναι τόσο καλό το άραγμα οπότε αφού πράγματι ζούμε σε μια τόσο ευτυχισμένη κοινωνία, όπου τίποτα δε σκιάζει τη γενικευμένη ευδαιμονία θα έπρεπε να κλείσουμε και το καπάκι από το φέρετρό και να ξεκουραστούμε;

Α, και μην ακούσω τίποτα για το ότι θα συναντηθούμε στους αγώνες. Αυτοί έτσι κι αλλιώς γίνονται και χωρίς εμάς. Οι από μας αγώνες τώρα τουμπεκιάζονται...

Μαρία Χ. Ασκάζο

Κομοτηνή 17-2-97

Φίλοι και σύντροφοι γεια χαρά. Ελάχιστες είναι οι φορές που έχω επιχειρήσει να παρέμβω σε γραφόμενα της εφημερίδας, όμως το θέμα που απασχόλησε τη στήλη των "σχολίων" στο 81ο φύλλο σχετικά με το αν θα πρέπει ή όχι να συμπαρασταθούμε στους καθηγητές, ήταν κάτι που άγγιξε μια ευαίσθητη χορδή του γράφοντος και σίγουρα αποτελεί κομβικό σημείο στην περαιτέρω εξέλιξη των αναρχικών στην Ελλάδα.

Προσωπική ταπεινή γνώμη μου είναι ότι ο σύντροφος από Κοζάνη που έστειλε την εν λόγω επιστολή, κάνει σημαντικό λάθος, καθώς και όσοι -και είναι πολλοί- σύντροφοι ενστερνίζονται τέτοιες απόψεις. Η λογική "δεν τα διεκδικείς ΟΛΑ, άρα από μας μην περιμένεις τίποτα" είναι πολλαπλώς εσφαλμένη και μας καταδικάζει μονίμως σε μια στείρα-περιθωριακή παρουσία. Νομίζω πως είναι πρακτικά και ιστορικά αποδεδειγμένα κάποια πράγματα:

Ότι όλα τα κατά καιρούς ριζοσπαστικά κινήματα που απέκτησαν απήχηση τόσο ουσιαστική ώστε να μην μνηστέονται στην ιστορία των καταπιεσμένων που αγωνίζονται μεν "χωρίς να χάσουν το δάσος", που ήταν ο στόχος της επαναστατικής ανατροπής του

Υ.Γ.: Στις 2 Μάρτη, ημέρα Κυριακή και ώρα 7.00 στη Νομική Σχολή, οργανώνεται στην Κομοτηνή εκδήλωση αλληλεγγύης στους Ζαπατίστας. Μετά την εκδήλωση θα γίνει μια πρώτη προσπάθεια για συνάντηση των ομάδων Κομοτηνής - Αλεξανδρούπολης Καβάλας, προκειμένου να γίνει ένα δίκτυο

Στο Καπιταλιστικό συνεχές της συσσώρευσης κέρδους και στους αντίποδες της επικοινωνίας, τα mass media... άκρον άωτον της χαύνωσης. Τείνουν να κυριαρχήσουν ολικά, στον γελοίο ευφημιστικό του ελεύθερου χρόνου. Η εξουσία, αφού τα αναγόρευσε σε θεσμούς επαφής μεταξύ των ανθρώπων, κατόρθωσε να θεωρούνται απ' την πλειοψηφία ως φυσιολογικό, άρα αναπόσπαστο κι ευχάριστο στοιχείο της επιβίωσης, ενώ ο πυρήνας τους συνίσταται στην άσκηση κι επιβολή της επιρροής για την ελεγχόμενη αναπαραγωγή Αυτού που ακόμη υπάρχει.

Μέσα από ένα δίκτυο θεσμών που ενσωματώθηκαν από την κοινωνία, δημιουργήθηκε ένας τάπητας συμπεριφορών, βολικός για την εμφάνιση των μνηστών, η δράση των οποίων εδραίωσε και διαμορφώνει τον αναγκαίο όρο νομιμοποίησης του Κεφαλαίου, την συναίνεση, η οποία βρίσκεται πάντα "εν τω γίνεσθαι".

Η μαζικοποίηση των επικοινωνιών, έπειτα της μετατροπής του πληθυσμού σε ομοιόμορφη μάζα αλλοτριωμένων.

Μεσάζοντες κρίκοι μεταξύ ύπαρξης και συνείδησης, τα Μ.Μ.Ε., τροφοδοτούν το άτομο με υλικό για τον σχηματισμό της κατάλληλης για το σύστημα εικόνας για την πραγματικότητα και

Μαζικές επικοινωνίες - Έντυπη πλαστικοποίηση Πλαστικές εντυπώσεις

την θέση του μέσα σ' αυτήν. Έχοντας εισβάλει παντού, διαπαιδαγωγούν όλες τις ηλικίες με σκοπό τον ενστερνισμό των αξιών της κυριαρχίας, γνωρίζοντας πως: "Αυτό που βλέπουμε κι αυτό που λέμε, εξαρτάται απ' αυτά που έχουμε μάθει".

Η λειτουργία των Μ.Μ.Ε. στο πλέγμα της εξουσίας, αναγκάζει τους άλλους θεσμούς-φορείς κοινωνικοποίησης, να χάνουν συνεχώς έδαφος. Στην ίδια βάση και με τον ίδιο στόχο, η δύναμη της τηλεοπτικής εικόνας προσπαθεί να αντικαταστήσει τον Τύπο, χωρίς όμως αυτός να έχει χάσει την δυνατότητα παραχάραξης των πραγμάτων, γεγονός που επιβεβαιώθηκε στις πρόσφατες αγροτικές κινητοποιήσεις, όπου πλαστοποιήθηκε ξανά η πραγματικότητα. Τα έντυπα καταστήματα, υποβάθμισαν ένα τεράστιο και πολύπλοκο κοινωνικό ζήτημα, σε ανταλλάξιμη είδηση.

Υπερτονίζοντας εμπορικά τις μετακινήσεις των τρακτέρ, υποτόνισαν την δίκαιη αντίδραση ορισμένων στον Συντονισμό τους κι εξαφάνισαν την ουσία της αντίθεσης, το ξεκλήρισμα δηλαδή των πολ-

λών, προς όφελος λίγων. Δεν διαβάσαμε αυτούσιο το συμβάν, παρά κάποια προεπιλεγμένα μηνύματα γι' αυτό. Το γεγονός, το αντιλαμβάνεται κανείς ορθά, κατά κύριο λόγο μέσα στις συνθήκες γένεσής του.

Όταν δε το ζήτημα αποκτά διαστάσεις εξέγερσης, τότε ο εξαρτημένος από Κράτος και Διεθνή Ειδησεογραφικά Πρακτορεία Τύπος, παίρνει τη σκυτάλη από την Τ.Β. και το ραδιόφωνο, για να κατασκευάζει συναίνεση καταδικάζοντας. Μόλις όμως υλοποιηθεί η καταστολή της εξεγερτικής απόπειρας και για όσο αυτή συνεχίζεται, έχει την άνεση να την κατακρίνει, σε καθεστωτικά πάντα πλαίσια. Με την λήξη της καταστολής, απομακρύνεται αργόσυρτα η διαστρέβλωση του συγκεκριμένου γεγονότος, για να επανέλθει βελτιωμένη όποτε χρειαστεί. Άλλωστε, οι δημοσιογράφοι είναι υπόλογοι στην Αρχισύναξη και οι περισσότεροι αναγνώστες δέχονται την επίσημη άποψη, γιατί η θετική εικόνα για το σύστημα "είναι βαθιά χαραγμένη στο μυαλό του κόσμου" που εξακολουθεί απαθής να ε-

κλογικεύει την υποτέλεια, υιοθετώντας πλαστές εντυπώσεις.

Γραφειοκρατικές έντυπες επιχειρήσεις "ελεύθερου" χρόνου (φυλλάδες), κατασκευασμένα κριτήρια, ζωδιακά, τυχερά τηλέφωνα, λεκτικά τέρατα όπως: "στοιχειώδεις ελευθερίες των φυλακισμένων", η γλώσσα της διαφήμισης. Εμπορεύματα προς αγορά κι εμπέδωση, κι η χρήση του ενός, να "παραπέμπει υπνωτικά" σ' όλα τα άλλα...

Στην κίνηση για "την κατάσταση ενός λαού δίχως οποιαδήποτε

συγκρατημένη εξουσία" και σε "πλεκτή παραλληλία" με την αυτοανάπτυξη, εκτιμάται αναγκαία η ενύωση της "επιθυμίας για ανταλλαγή αυθεντικών νοημάτων σε χώρους αμοιβαιότητας". Ενύωση-σαφής αντίδραση στις λογικές του ενωτικού διαχωρισμού και του εμπορικού κέρδους.

Γιατί, αν δεχθούμε ότι τα Μ.Μ.Ε. υπόσχονται νέα ρεκόρ αποχαύνωσης και μεγάλο μέρος της κοινωνίας επιλέγει παροτρυνόμενο τον εγκλεισμό σε απόλυτες τιμές και την αμέριμνη ταύτιση με τα άπειρα πρόσωπα της κατανάλωσης, αυτόματα καθίσταται επίκαιρη η διαπίστωση ότι: "Σήμερα το μελλοντικό επάγγελμα κάθε παιδιού, είναι αυτό του εκπαιδευόμενου καταναλωτή".

Όλα τελειώσαν ξαφνικά
Μα όλα θ' αρχίσουν πάλι.
Γιατί, ποιος την καρδιά που αιμορραγεί
Θ' αφήσει να πεθάνει;
Τροχοί μεγάλοι και βαργοί
Σεργιανούν την άξεστη Οργή
Στ' όμορφο κορμί της θεάς Έρτα.
Την βγάζουν στις απλωσιές της Διακίνησης,
Σ' αγρούς σκληρούς
Σπαρμένους με προϊόντα διυλιστηρίων.
Αυλάρχες ψεύτες, τιποτένιοι,
Μ' άρματα μίαν οικειότητα προσποιητή και παρελθόν
ΣΦΑΓΩΝ,
Την δένουν
και την κρατούν!
Στην Πόλη δεν την αφήνουν...

.....την ξαστοχούν!

Φίλοι της πολλοί δεν την συντρέχουν,
δεν την εννοούν.
Μα ένα ένστικτο μεμπτό τους κρατά πάνω απ' το χάσμα.
Άλλοι, δεν θα διστάσουν στιγμή:
Διαβάζοντας λόγια απαγορευμένων πατέρων,
Πράττοντας έργα αιώνες καταραμένα,
Θα ενωθούν με τους αγροίκους,
Τους ταπεινούς,
Τους ασπούδαστους
Κι ας είναι η Αμφιβολία ενάντιά τους!
Αυτοί ποτέ τους δεν αμφέβαλλαν,
Τα Έρασαν όλα από πριν!
Διότι, αυτού του είδους τα σεργιάνια
Πολύν καιρό κρατούν...
Επίλογος θλιβερός μ' αληθινός:
Ξάφνου, να 'μαι στιχοπλόκος,
Εχθρός της Ποίησης (μα και του Έρωτα),
Πρόσκαιρος, εγώ
Το ποίμα ετούτο καταργώ.
ΕΝΩΠΙΟ ΣΑΣ, ΑΚΥΡΟ ΤΟ ΒΓΑΖΩ.
Ξεχάστε το, δεν γράφτηκε ποτέ!
(Άλλωστε, όπως λέει κι ο Μπάροουζ:
"Χρήσιμη γλώσσα τα Κινέζικα!")
Δεν τήνε θέλω τέτοιανε τιμή
Μονάχη κι εύκολη σαν πόρνη.
Μα...τι να 'κανα;
Μια φτώχεια, μια ανάγκη
Έχω χρόνια οδηγούς!
Τι να 'κανα;

Το σχολείο είναι φυλακή

Ενα τεράστιο κομμάτι νέων μέσα από τα σχολεία, προορίζεται για να διαιωνίσει τους κοινωνικούς θεσμούς και να μπει στο ρυθμό της αλλοτρίωσης. Να διαιωνίσει την παραγωγή και την κατανάλωση κι έτσι να παίξει τους ρόλους που το ίδιο το σύστημα επιβάλλει.

Είναι, λοιπόν, φανερό πως τα σχολεία είναι ναοί που θυσιάζουν τα εφηβικά μυαλά στο όνομα της "προόδου".

Οι μαθητές καλούνται μέσα σ' αυτά να αποστηθίσουν το σύνολο των άχρηστων και διαστρεβλωμένων γνώσεων για να καταταγούν στη βαθμίδα της κοινωνικής ιεραρχίας.

Είναι, επομένως, το σχολείο κι ένας βασικός τόπος καλλιέργειας του καριερισμού. Εργάτες,

διανοούμενοι, ειδικοί, ανειδίκευτοι θα πάρουν διαδοχικά ο καθένας τη θέση που του ταιριάζει στο κοινωνικό κάτεργο. Και σ' αυτό, βέβαια, πρωταρχικό ρόλο θα παίξει κι ο βαθμός των εξετάσεων που σαν τεράστιος δικαστής κρίνει την τελευταία στιγμή.

Ο στραγκαλισμός αυτών των παιδιών δεν σταματάει στο σχολείο. Συνεχίζεται κι έξω απ' αυτό, με τους γονείς να εξαναγκάζουν τα παιδιά να φτύσουν τον έρωτα, τη χαρά, το παιχνίδι, τον χαβαλέ και να τα ανταλλάξουν με ένα καλύτερο βαθμό, που υποτίθεται ότι σημαίνει κάτι για το μέλλον τους. Αναγκασμένα να κινούνται μεταξύ σπιτιού-σχολείου-φροντιστηρίου, συμπίεσμένα από το χρόνο, αγχωμένα από τους διαρκείς ανταγωνισμούς,

καθώς και χτυπημένα από την αυθεντία του καθηγητή, δασκάλου, που παίζει καλά τον ρόλο του αντιπροσώπου του Κράτους στη μάθηση, διαβρώνοντας και φυτοποιώντας, προετοιμάζονται για τον μίζερο ρόλο του υποτακτικού, όταν τελειώσουν το σχολείο.

Η, αντίθετα, αγανακτισμένα αντιδρούν σ' όλα αυτά ΑΔΙΑΦΟΡΩΝΤΑΣ κι αλητεύοντας με τον τρόπο τους. Ένα τρόπο, όμως, που συνήθως δεν οδηγεί στην πραγματική σύγκρουση μαθητή-σχολείου, αλλά στην απορρόφηση του εφήβου από άλλα πλοκάμια του συστήματος.

Η πραγματική πρόοδος, επομένως, στο σχολείο είναι η συνεχής σύγκρουση με τον άθλιο καταπιεστικό του ρόλο.

Μ' άλλα λόγια ν' αγαπιόμαστε

Παρακολουθώντας τις ζωές μας σαν θεατές και έχοντας τη γνώση του πρωταγωνιστή σ' αυτή, βλέπουμε πως ο αστικός πολιτισμός, έχοντας τον έλεγχο της σκέψης των περισσότερων ανθρώπων για την συνεχή κατανάλωση άχρηστων προϊόντων, συμβάλει και στον έλεγχο των συναισθημάτων σε τέτοιο βαθμό ώστε αυτά να μην τίθενται δυνατό να προκαλούν ρήξη, συνεπάγοντας κι αλλαγές στις ανθρώπινες σχέσεις. Περιπλανώμενοι, έτσι, στους δρόμους της πόλης μερικές μέρες οι μπόχα γίνεται πιο έντονη.

Όπως προχτές, την ημέρα του Αγίου Βαλεντίνου, όπου οι "ερωτευμένοι" καλούνταν ν' αγοράσουν το καλύτερο περιμένοντας περισσότερη αγάπη. Ο έρωτας, όμως, είναι μια στιγμή χαράς και οι στιγμές ανήκουν στη κάθε μέρα. Εφ' όσον, όμως, οι ζωές μας στερούνται ημερών χαρακτηρίζονται από στιγμές. Μια ψεύτικη διέξοδος, η διαιώνιση αυτών των στιγμών και όχι η αναπαραγωγή καινούριων, επιφέρει μοιραία αποτελέσματα. Υποβαλλόμενη στην καθημερινή δραστηριότητα και για την ροή που θα πρέπει να έχει η ερωτική σχέση, μετατρέπεται σε δεσμό-γάμο-οικογένεια έτσι ώστε το

πρωταρχικό συναίσθημα να παίρνει επενδυτικό χαρακτήρα κι ο έρωτας να μετατρέπεται σε καταναλωσιμο προϊόν.

Η εκκλησία απ' τη μεριά της βάζει το λίθο βοηθώντας, έτσι, από τη μία στην ανταλλαγή των εμπορευμάτων κι από την άλλη αναδεικνύει τους εραστές, μέσω μιας πανηγυρικής φιέστας, σκεπάζοντας το πάθος απ' την συνήθεια σε βαθμό που θυμίζει απεργία της ΓΣΕΕ.

Έχοντας, πλέον, έφορο έδαφος πολλοί έσπεισαν να τα 'κονομήσουν. Είτε δίνοντας ερωτικές συμβουλές μέσω ζωοδειών είτε ερωτικών τηλεφώνων. Τα μνηντα ασχολούνται εκτενώς με την ερωτική ζωή διαφόρων διασημοτήτων, παραπλανώντας τον κόσμο και είναι υπεύθυνα για την έλλειψη των δικών τους ωραίων στιγμών. Φαίνεται, όμως, πως η ακροαματικότητα παίζει σε πολλά γήπεδα! Και κάτι παραπάνω λέρωσε την πρόσφατη μέρα, καθώς τα γκολ δεν μπήκαν στον Ολυμπιακό, αλλά στο τέρμα της Πετρουλάκης. Μόνο που δεν είδαμε την ίδια να σκύβει μια φορά για 'μας... Έτσι σκύψαμε στον ίδιο μας τον εαυτό και είδαμε τα χάλια μας.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: *δηλαδή;*

συνέχεια από την πρώτη σελίδα

Για την επικοινωνία, τη δημιουργικότητα, την απελευθέρωση της καθημερινότητας...

Σαν μια προσπάθεια για όλα τα παραπάνω, αποφασίσαμε να δημιουργήσουμε ένα χώρο για τη προώθηση της επικοινωνίας και της δημιουργικότητας, ένα χώρο έξω και ενάντια από τη λογική του εμπορεύματος.

Ένα χώρο συνάντησης που θα απαντά σε βασικές ανάγκες της καθημερινότητάς, όπου δεν θα αισθάνεσαι καταναλωτής/τρια.

Ένα χώρο όπου θα μπορούν να βρίσκονται σε μια καθημερινή βάση πολλοί και διαφορετικοί άνθρωποι, να συζητάν και να αναπτύσσουν πρωτοβουλίες. Ένα χώρο όπου εκτός από την καθημερινή επαφή θα μπορούν να στεγάζονται εκδηλώσεις, θα παρέχεται η

δυνατότητα για παραγωγή εντύπων, για αντιπληροφόρηση και κυκλοφορία ιδεών, σκέψεων, συναισθημάτων....

Ένα χώρο ανοιχτό, που να μην είναι γκετοποιημένος από πολιτικές ταμπέλες, ιδεολογίες ή μουσικά στυλ.

Δεν θέλουμε να φτιάξουμε ένα "εναλλακτικό μπαράκι", ένα "εναλλακτικό ατελιέ γραφικών τεχνών", ένα "εναλλακτικό βιβλιοπωλείο"... Η έννοια του εμπορευματοποιημένου δεν καθορίζεται απλά από την τιμή του "ανταλλάξιμου προϊόντος" ή της "προσφερόμενης υπηρεσίας" ή από το πού πάνε τα λεφτά, αλλά και από το είδος των σχέσεων που δημιουργούνται. Έτσι, στόχος μας είναι να μην αναπτύσσονται οι οποιασδήποτε μορφής πελατειακές σχέσεις. Η γενική συνέλευση και τα κατά καιρούς μέλη της δεν είναι ιδιοκτήτες αλλά διαχειριστές του χώρου. Δεν θέλουμε να υπάρχουν "ειδικοί" ούτε στην παραγωγή

γής του έντυπου λόγου (σελιδοποίηση/γραφιστικά), ούτε στις συζητήσεις, ούτε στις καθημερινές λειτουργίες, ούτε... Στόχος μας δεν είναι η προσφορά συμφέρουσας εναλλακτικής κατανάλωσης (μπύρας, ιδεολογίας, φραπέ, underground αισθητικής, μουσικής, χειρονομιών...). Θέλουμε όλοι, με οποιονδήποτε τρόπο, να χρησιμοποιούν το χώρο, από τις συνθήκες που θα συναντούν, να αισθάνονται αβίαστα ότι βρίσκονται σε ένα χώρο αυτοοργάνωσης, ένα χώρο ανοιχτό στη δική τους συμμετοχή και δημιουργική στάση.

Γι' αυτό θέλουμε αυτός ο χώρος να είναι πάνω απ' όλα χώρος επικοινωνίας, ένας χώρος που να τον αισθάνεσαι συλλογικά και προσωπικά δικό σου. Ένας χώρος όπου πάνω απ' όλα θα αναπτύσσονται καθημερινές σχέσεις που δεν θα είναι υποταγμένες στη λογική των μικροεξουσιών του ενός πάνω άλλο, των διαχωρισμών και του εμπορεύματος.

Η υπερκάλυψη του κόστους λειτουργίας (μέσω της εθελοντικής συνεισφοράς) θα χρησιμεύει για τη βελτίωση του τεχνικού εξοπλισμού και την επέκταση των δραστηριοτήτων. Επίσης, υπάρχει η σκέψη για δημιουργία συλλογικά διαχειριζόμενου (από ευρύτερο αριθμό ατόμων και ομαδοποιήσεων) ταμείου αλληλεγγύης και οικονομική συνεισφορά του κοινωνικού κέντρου σε αυτό.

ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ

Είναι συνειδητή επιλογή η συνέλευση του κοινωνικού κέντρου να μην αποτελέσει μια πολιτική ομάδα. Δεν θέλουμε τη δημιουργία μιας ομάδας που θα έχει λόγο, άποψη και έτοιμες λύσεις για τα πάντα. Δεν θέλουμε ένα κλειστό, προκαθορισμένο σχήμα. Θέλουμε τη δημιουργία ενός χώρου όπου το πολιτικό θα συνδέεται άμεσα με το προσωπικό, όπου θα δίνονται δυνατότητες για ανάπτυξη πρωτοβουλιών, ένα χώρο ανοιχτό, με ελεύθερη πρόσβαση στις λειτουργίες και τον τεχνικό εξοπλισμό του σε άτομα και ομάδες με ανάλογα χαρακτηριστικά. Και σαν τέτοια χαρακτηριστικά εννοούμε την αυτοοργάνωση των αναγκών τις αντιεραρχικές σχέσεις και δομές, την αντίθεση στη λογική του εμπορεύματος, στον εθνικισμό, το σεξισμό, το ρατσισμό.

Η πολιτική πρόταση του κοινωνικού κέντρου είναι η ίδια του η πραγματικότητα, συλλογικό λόγο έχουμε μόνο γι' αυτά που χαρακτηρίζουν αυτή την πραγματικότητα.

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ

Στο χώρο του κοινωνικού κέντρου λειτουργεί βιβλιοθήκη και έκθεση-διανομή αυτόνομων εκδοτικών προσπαθειών, καφενείο, υπάρχει τεχνική υποδομή για παραγωγή έντυπου υλικού, δυνατότητα πρό-

σβασης στο Internet, ενώ ήδη οργανώνεται αρχείο, βιντεοθήκη και η αίθουσα συνελεύσεων-εκδηλώσεων.

ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΓΕΝΙΚΗΣ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗΣ-ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ ΤΟΥ ΧΩΡΟΥ

Υπεύθυνη για τη διαχείριση του κοινωνικού κέντρου είναι η γενική του συνέλευση. Σ' αυτήν δεν συμμετέχουν ομάδες, όπως και τα εκατοστοτε μέλη του συμμετέχουν ως άτομα και όχι ως εκπρόσωποι ομάδων. Οι αποφάσεις λαμβάνονται με ομοφωνία. Κάθε μέλος έχει το δικαίωμα άσκησης veto. Υποομάδες της γενικής συνέλευσης αναλαμβάνουν τις επιμέρους λειτουργίες του κέντρου. Οι υποομάδες-στις οποίες όλα τα μέλη εναλλάσσονται κυκλικά-ενημερώνουν τη γενική συνέλευση για τις πρωτοβουλίες τους και οι οποίες αποφάσεις τους πρέπει να εγκρίνονται από αυτήν.

ΝΑΥΤΙΛΟΣ

Κοινωνικό Κέντρο

Πατριάρχου Ιωακείμ 13, Θεσσαλονίκη

Για επικοινωνία:

Τ.Θ. 50067, Τ.Κ. 54013, Θεσσαλονίκη -Τηλ/Fax: (031) 257364 - E-mail: nautilus@otenet.gr

*Κάθε Τρίτη, στις 7.00, στο χώρο του "Ναυτίλου" συναντιέται η Επιτροπή Αλληλεγγύης στον Αγώνα των Ζαπατίστας

Για τη συνάντηση των αντιστάσεων...

Στα πλαίσια της προετοιμασίας της 2^{ης} Διηπειρωτικής Συνάντησης για την Ανθρωπότητα κι Ενάντια στο Νεοφιλελευθερισμό, έχει προγραμματιστεί μια σειρά εκδηλώσεων σε διάφορες πόλεις, με τη συμμετοχή της Επιτροπής Αλληλεγγύης στον Αγώνα των Ζαπατίστας Θεσσαλονίκης. Στόχος των εκδηλώσεων είναι η **συνάντηση**, η συνάντηση των αντιστάσεων, των αγωνιών, των ελπίδων... Τα αποτελέσματα των συναντήσεων και οι απόψεις που θα εκφραστούν σε αυτές θα συμβάλουν στις αποφάσεις που θα ληφθούν στα τέλη του Μάρτη του '97, στην Πράγα, σε σχέση με τη διοργάνωση της 2^{ης} Διηπειρωτικής. Το πρόγραμμα των εκδηλώσεων είναι το ακόλουθο:

Παρασκευή 28 Φεβράρη:

ΓΙΑΝΝΕΝΑ (ο χώρος και η ώρα δεν έχουν οριστεί)

Σάββατο 1 Μάρτη:

ΠΤΟΛΕΜΑΪΔΑ στο Αυτοδιαχειριζόμενο Στέκι, στις 6.00μμ

Κυριακή 2 Μάρτη:

ΚΟΖΑΝΗ (ο χώρος και η ώρα δεν έχουν οριστεί)

ΚΟΜΟΤΗΝΗ Αμφιθέατρο Νομικής, στις 7.00μμ

ΚΑΒΑΛΑ Εργατικό Κέντρο, στις 6.00μμ

ΤΡΙΚΑΛΑ (ο χώρος και η ώρα δεν έχουν οριστεί)

Τρίτη 4 Μάρτη:

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ Αμφιθέατρο ΦΜΣ, στις 8.00μμ

Οι εκδηλώσεις θα περιλαμβάνουν βιντεοπροβολή, έκθεση φωτογραφίας, προβολή slides, ενημέρωση για τις τελευταίες εξελίξεις στο Μεξικό και φυσικά συζήτηση για τον αγώνα ενάντια στο νεοφιλελευθερισμό και την ανθρωπότητα, που είναι και ο κεντρικός στόχος των εκδηλώσεων.

Αθήνα 2004: Η επικινδυνότητα της ανάληψης

Εδώ και δύο μήνες θαυμάζουμε τις γιγαντοαφίσες του δήμου Αθηναίων για τους Ολυμπιακούς Αγώνες του 2004, με σύνθημα "έχουμε τη φλόγα να νικήσουμε". Οι εξουσιαστές (δηλ. η κυβέρνηση, ο Αβραμόπουλος, το ελληνικό κεφάλαιο και όλος ο υποτιθέμενος συρφετός) θέτουν εκ νέου υποψηφιότητα, μετά το κάζο για τους αγώνες του '96, θεωρώντας ότι σύσσωμος ο ελληνικός λαός επιθυμεί τη διεξαγωγή αυτής της διοργάνωσης στην Αθήνα, το 2004. Φυσικά κανείς δεν έχει μπει στον κόπο να εξηγήσει στα 4 εκατ. στοιβαγμένων Αθηναίων τι σημαίνει η ανάληψη αυτή, και πώς θα επηρεάσει το χαμηλό επίπεδο ζωής στην Αθήνα και τα προάστια. Γνωστή άλλωστε αυτή η πρακτική εδώ και δεκαετίες, έχει αποδώσει καρπούς για το συγκεκριμένο θέμα, αφού ένα 85-90% των Αθηναίων επιθυμούν να έρθουν οι Ολυμπιακοί στην πόλη τους.

Η πιθανή ανάληψη των Ο.Α. σε μια πόλη πνιγμένη από το ταίμεντο, που αγωνίζεται (;) για να σώσει ό,τι έχει απομείνει, σημαίνει καταρχήν κατασκευές νέων γηπεδικών εγκαταστάσεων ειδικών προδιαγραφών σε ό,τι αφορά τις θέσεις πάρκινγκ, τη χωρητικότητα, τους βοηθητικούς χώρους, την απόσταση από κατοικημένες περιοχές κ.λ.π. Με βάση αυτές τις προδιαγραφές έχει αποφασιστεί, σε περίπτωση ανάληψης, να κατασκευαστούν γήπεδα στους παρακάτω χώρους.

- Στο Φάληρο θα απομακρυνθεί ο ιππόδρομος και θα χτιστούν γήπεδα baseball, softball, beach volley κ.λ.π., 6-7 τον αριθμό, 10.000 θέσεων το καθένα και ένα μεγάλο κτίριο για διάφορες ανάγκες.

- Στο Τατόι, χώροι για ιππασία (30.000 θέσεις) και ξιφασκία (5.500 θέσεις).

- Στο Γαλάτσι, γήπεδο ανοιχτό 6.000 θέσεων.

- Στο Γουδί, κλειστό γήπεδο για ξιφασκία (5.000 θέσεις).

- Στους Θρακομακεδόνες θα εκχερσωθούν σχεδόν 1.000 στρέμματα δάσους για να χτιστεί το Ολυμπιακό χωριό (15.000 κλίνες).

- Στο Μαρκόπουλο, γήπεδα σκοποβολής (10.000 θέσεις).

- Στο Σχοινιά, χώροι κωπηλασίας και κανό (10.000 θέσεις έκαστο).

Τέλος, συζητείται η Βούλα και η Βάρκιζα ως πιθανές εναλλακτικές λύσεις σε περίπτωση που προκύψει οποιαδήποτε άλλη ανάγκη.

Είναι φανερό η πρόθεση για "αξιοποίηση" πολλών ελεύθερων χώρων. Γίνεται αμέσως κατανοητό ότι στο Φάληρο, το Γουδί και το Γαλάτσι η κατασκευή μεγάλων γηπέδων, για τα ελληνικά δεδομένα, θα επιβαρύνει αφάνταστα το περιβάλλον και τη ζωή των κατοίκων, αφού και τοις μέτρον πολύ θα πέσει και η κίνηση των αυτοκινήτων θα αυξηθεί και οι όποιοι ελεύθεροι χώροι υπάρχουν θα διατίθενται σε αθλητικούς συλλόγους και πολύ δύσκολα θα μπορεί να έχει κανείς ελεύθερη και δωρεάν πρόσβαση σε αυτούς (χώρια που ο αθλητισμός δεν είναι για όλους ο καλύτερος τρόπος επικοινωνίας και αξιοποίησης του ελεύθερου χρόνου τους).

Στις άλλες περιοχές όπου υπάρχει ακόμα δασική έκταση, πολύτιμη για την Αθήνα, ανοίγεται και εκεί ο δρόμος για περαιτέρω "αξιοποίηση". Ο Σχοινιάς, θα πάψει οριστικά να υπάρχει ως βιότοπος (όπου παρότι προστατευόμενος διεκδικείται εδώ και πολλά χρόνια από τον οικοδομικό συνεταιρισμό δικαστών, οπότε ο αποχαρκτηρισμός του από βιότοπο διευκολύνει πολλά πράγματα), ενώ το Ολυμπιακό Χωριό θα επιβαρύνει μεγάλο μέρος της Πάρνηθας και οι εγκαταστάσεις θα γίνουν θέρετρα για πλούσιους, δημιουργώντας έτσι άλλον έναν οικισμό σε ένα χώρο που κανονικά ανήκει σε όλους μας. Δεν πρέπει να ξεχνάμε, βέβαια, ότι όλα αυτά τα έργα πάνε πακέτο μαζί με άλλα έργα, όπως νέοι δρόμοι σε δασικές εκτάσεις, διαρρυθμίσεις στις υπάρχουσες οδικές αρτηρίες που οδηγούν στα γήπεδα, σε βάρος της υπόλοιπης κίνησης, νέα μπαζώματα στο Φάληρο και το Σχοινιά, κατασκευή των δρόμων Σπάτα - Σταυρός - Ελευσίνα και περιφερειακή Υμηττού και ο κατάλογος τελειωμό δεν έχει.

Η ενδεχόμενη ανάληψη των Ο.Α. είναι ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΗ για την Αθήνα και τους κατοίκους της. Η κατασκευή των εγκαταστάσεων, κτιρίων, δρόμων κ.λ.π. θα υποβαθμίσουν ακόμη περισσότερο την ποιότητα ζωής και θα συμβάλλουν αποφασιστικότερα στην "πλυστοποίηση" και την... γκλαμουροποίηση της πόλης. Το δε οικονομικό κόστος ανέρχεται με μια πρώτη ματιά στα 2.853 εκατ. δολάρια, δηλ. με τις τρέχουσες

ισοτιμίες 715 δισ. δραχμές, όπου, αν υπολογίσουμε τις "υπερβάσεις" των εργολάβων και τον πληθωρισμό, η συνολική τιμή θα ξεπεράσει κατά πολύ το τρις... Και δεν χρειάζεται να ρωτήσουμε ποιοι θα επωμιστούν αυτό το βάρος...

Υπάρχει ακόμα ένα ενδιαφέρον στοιχείο: ενώ ο φάκελος του '96 περιελάμβανε και άλλες πόλεις όπου υπάρχουν ήδη έτοιμες εγκαταστάσεις (π.χ. κωπηλασία στα Γιάννενα και την Κατοριά, ιστιοπολία στη Χαλκίδα, ομαδικά αθλήματα σε άλλες πόλεις) τώρα όλα αυτά μαζεύονται στην Αθήνα, την Αττική γενικότερα, εκτός κάποιων προκριματικών του ποδοσφαίρου που θα γίνουν σε Πάτρα, Βόλο και Θεσσαλονίκη. Αυτό συμβαίνει διότι πρέπει να εκσυγχρονιστούν το οδικό και σιδηροδρομικό δίκτυο, καθώς και οι τηλεπικοινωνίες. Έργα χρονοβόρα και πολύ ακριβά, που απαιτούν ένα σωρό μελέτες. Προφανώς το σύμπλεγμα εξουσιαστών - εργολάβων - ΔΟΕ δεν επιθυμεί κάτι τέτοιο. Θέλουν το μικρότερο δυνατό κόστος και τα μεγαλύτερα δυνατά κέρδη. Συνεπώς, τα έργα που θα γίνουν κάθε άλλο παρά θα εξυπηρετούν τους κατοίκους, όπως είχαμε και προηγούμενως... Άλλο ένα γεγονός είναι ότι τα δυτικά προάστια της πόλης δεν αναφέρονται πουθενά και από κανέναν (πέρα από το κλειστό του Περιστερίου). Μήπως χαλάνε το... image και δεν πρέπει να τα δουν οι τουρίστες; Μήπως τελικά ο Αβραμόπουλος καταφέρει να πραγματοποιήσει το... όραμά του για την Αθήνα που περιλαμβάνει τη γκετοποίηση αυτών των περιοχών; Πολύ θα θέλαμε κάποιος να μας απαντήσει.

Βέβαια, αναπάντητα ερωτήματα υπάρχουν πολλά και θα θέλαμε να ξέρουμε αν οι υποψήφιοι διοργανωτές τα έχουν σκεφτεί σοβαρά. Πού θα μείνουν σχεδόν 3,5-4 εκατομμύρια κόσμος που θα συρρεύσει (τουρίστες, δημοσιογράφοι κ.λπ.);

Ας σπάσουμε λοιπόν αυτή τη βιτρίνα του 2004. Αλλά πριν από αυτό ας ελπίσουμε ότι η ΔΟΕ θα δώσει κάπου αλλού το πανηγύρι.

Ας μην ξεχνάμε, όμως, ότι αν αυτοί έχουν τη φλόγα να κερδίσουν (σε βάρος μας) εμείς ΕΧΟΥΜΕ ΤΗ ΦΛΟΓΑ ΝΑ ΤΟΥΣ... ΚΑΨΟΥΜΕ!!!

Απόσπασμα από κείμενο που δημοσιεύτηκε στο 4ο Δελτίο Πληροφόρησης "Απόγονοι του Λήσταρχου Νταβέλη"

ΜΠΛΑΜΠΛΑΟ, ΕΟΥΣΚΑΝΤΙ

Σφαίρες κατά διαδηλωτών

Διαδήλωση που οργάνωσαν αυτονομιστικές οργανώσεις των βάσκων στο Μπιλμπάο, την περασμένη Παρασκευή, αντιμετωπίστηκε με πραγματικά πυρά και πλαστικές σφαίρες από την ισπανική αστυνομία, με αποτέλεσμα δεκάδες τραυματισμούς. Δύο διαδηλωτές τραυματίστηκαν από σφαίρες, η κατάσταση μάλλον από του ενός είναι κρίσιμη.

Η διαδήλωση είχε σκοπό τη διαμαρτυρία για τη σύλληψη μελών της αριστερής αυτονομιστικής πολιτικής συμμαχίας Herri Batasuna (Λαϊκή Ενότητα). Συμμετείχαν είκοσι χιλιάδες άνθρωποι. Σε κάποιο σημείο ένα αστυνομικό όχημα ήταν σταθμευμένο στη μέση του δρόμου απ' όπου θα περνούσε η

πορεία. Κάποιοι διαδηλωτές έβρισαν τους αστυνομικούς που απάντησαν με πυροβολισμούς, ενώ αμέσως παρουσιάστηκαν και μονάδες των ειδικών δυνάμεων. Δύο άτομα δέχτηκαν σφαίρες στο στομάχι, ένας χτυπήθηκε από φορητό γάκι της αστυνομίας και αρκετοί άλλοι από πλαστικές σφαίρες. Η πορεία συνεχίστηκε και ένταση υπήρξε πάλι την ώρα που περνούσε μπροστά από αστυνομικό τμήμα. Ξαναρίχτηκαν πλαστικές σφαίρες, μέλη του Herri Batasuna παρεμβλήθησαν για να αποφευχθεί σύγκρουση ενώ το πλήθος φώναζε συνθήματα υπέρ της Ε.Τ.Α.

Η αφορμή για τη συγκέντρωση διαμαρτυρίας ήταν η απόφαση δικαστηρίου να κληθούν 24 ηγετικά στελέχη του Herri Batasuna να απολογηθούν για τη διανομή και δημοσίευση ενός βίντεο της Ε.Τ.Α. με τίτλο: "Δημοκρατική εναλλακτική πρόταση για τη Χώρα των Βάσκων", που αναλύει τις προτάσεις της οργάνωσης για κατάπαυση

πυρός και ειρηνευτικές διαδικασίες. Το ΗΒ υποστήριξε επίσης αυτές τις προτάσεις κατά την περσινή προεκλογική εκστρατεία. Ακόμη, η ηγεσία του ΗΒ έχει κληθεί να απολογηθεί για ανακοινώσεις που εξέδωσε μετά τις δολοφονίες του Francisco Tomas y Valiente, πρώην προέδρου του Συνταγματικού Δικαστηρίου, και του Fernando Mugica, επιφανούς στελέχους του Σοσιαλιστικού Κόμματος. Οι ανακοινώσεις αυτές θεωρήθηκαν ότι υποστηρίζουν την τρομοκρατία.

Αν δεν παρουσιαστούν να καταθέσουν, τα στελέχη του ΗΒ θα συλληφθούν. Ήδη, έξι μέλη του συνελήφθησαν την Τρίτη γι' αυτόν το λόγο. Έχει οριστεί εγγύηση πενήντα δέκα εκατομμυρίων δραχμών για τον καθένα, την οποία το ΗΒ έχει δηλώσει πως δεν πρόκειται να πληρώσει. Προσθέτει, ακόμη, σε ανακοίνωσή του, ότι αυτή η δικαστική απόφαση δείχνει ότι η ισπανική κυβέρνηση επιθυμεί την

αντιπαράθεση και την όξυνση αντί για το διάλογο.

Μια εβδομάδα νωρίτερα, το μετριοπαθές Βασκικό Εθνικιστικό Κόμμα, που συμμετέχει στην κυβέρνηση Αθηνών, και η ηγεσία της Εκκλησίας ζήτησαν τη διεξαγωγή ειρηνευτικών συνομιλιών, ενώ τον περασμένο μήνα, η κυβέρνηση απέρριψε πρόταση του βραβευμένου με νόμπελ Adolfo Perez Esquivel να μεσολαβήσει για να βρεθεί πολιτική λύση στο ζήτημα της αυτοδιάθεσης των βάσκων.

Στις 14 του μήνα, συνελήφθησαν έξι νέοι, ο ένας ανήλικος, κατηγορούμενοι για συμμετοχή σε ομάδα υποστήριξης της Ε.Τ.Α. Σε έρευνες της αστυνομίας στα σπίτια τους, βρέθηκαν σημείωμα όπου ήταν γραμμένος ο αριθμός κυκλοφορίας του αυτοκινήτου αστυνομικού, μια κουκούλα και μια αφίσα

της Ε.Τ.Α. Κατηγορούνται για δεκάδες εμπρησμούς αυτοκινήτων και κομματικών γραφείων, καθώς και καταστροφές σε αυτόματες ταμειακές μηχανές τραπεζών.

Οι επιθέσεις σε τράπεζες, κομματικά γραφεία, κυβερνητικά κτίρια και ταχυδρομεία, οχήματα της αστυνομίας, λεωφορεία κοκ είναι συνηθισμένο φαινόμενο στη Χώρα των Βάσκων τα τελευταία τρία χρόνια. Επίσης είναι συνηθισμένες οι αντιπαράθεσης ανάμεσα σε νέους, συχνά ανήλικους, και τις ειδικές δυνάμεις στους δρόμους, τόσο σε ισπανικό, όσο και σε γαλλικό έδαφος, κυρίως ως αντίδραση στις απελάσεις μελών της Ε.Τ.Α. από τη Γαλλία στην Ισπανία και τις συνθήκες κράτησής τους. Έχουν πραγματοποιηθεί τουλάχιστον διακόσιες συλλήψεις νέων τους τελευταίους τρεις μήνες.

Χιλιανοί κρατούμενοι σε απεργία πείνας

Περίπου πενήντα κρατούμενοι στις φυλακές υψίστης ασφάλειας της Χιλής (CAS) και επτά γυναίκες που κρατούνται στη φυλακή ανδρών San Miguel βρίσκονται σε απεργία πείνας από τις 13 Γενάρη. Στις 6 Φλεβάρη, η αστυνομία χρησιμοποίησε δακρυγόνα για να διαλύσει συγκέντρωση συγγενών των κρατούμενων στην πρωτεύουσα Σαντιάγο. Η διαδήλωση έγινε μετά από δήλωση κάποιου από τη διοίκηση της φυλακής ότι ο υπουργός Δικαιοσύνης δεν έχει εκδώσει οδηγία που επιτρέπει στους συγγενείς να πηγαίνουν φαγητό στους φυλακισμένους, κάτι που αποτελεί ένα από τα αιτήματα των απεργών πείνας, μαζί με το να επιτραπούν οι επισκέψεις συγγενών, οι περίπατοι στο προαύλιο και η επανάληψη των προγραμματισμένων εργασιών. Οι πολιτικοί κρατούμενοι βρίσκονται σε απομόνωση μετά τη θεαματική δραπέτευση τεσσάρων μελών της ένοπλης αριστερής οργάνωσης Manuel Rodriguez Patriotic Front από το προαύλιο της CAS με ελικόπτερο, στις 30 Δεκέμβρη.

Η Ένωση Γιατρών της Χιλής έχει εκφράσει την ανησυχία της για την κατάσταση της υγείας των απεργών πείνας, την οποία ένας από τους δικηγόρους τους χαρακτήρισε εύθραυστη. Πρόσθεσε ακόμη ότι πολλοί έχουν συμπτώματα αφυδάτωσης, νεφρικές δυσλειτουργίες και μεγάλη απώλεια βάρους. Με αφορμή την απεργία πείνας των πολιτικών κρατούμενων, διάφοροι πολίτες έχουν απευθύνει έκκληση προς την κυβέρνηση για διάλογο με τους αντάρτες, ώστε να εγκαταλείψουν την ένοπλη δράση.

Πηγή: Weekly News Update on The Americas #367

Επιθέσεις κατά της Monde Libertaire

Η Monde Libertaire, εφημερίδα της γαλλικής αναρχικής ομοσπονδίας, έχει γίνει στόχος του Εθνικού Μετώπου και του υπουργείου Δικαιοσύνης της Γαλλίας, που την έχουν μηνύσει για δημοσιεύματά της, ενώ στις 17 Φλεβάρη το αναρχικό βιβλιοπωλείο "La Plume Noire" ("Η Μαύρη Πένα"), που είναι παράλληλα και τοπικό γραφείο της Αναρχικής Ομοσπονδίας στη Λυόν, καταστράφηκε από εμπρηστική επίθεση.

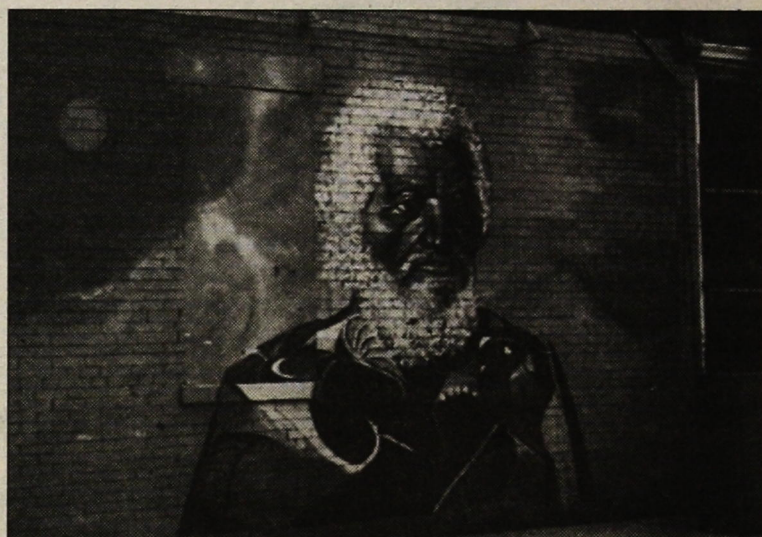
Αφορμή για τη μήνυση από το Εθνικό Μέτωπο αποτέλεσε ένα σκίτσο που δημοσιεύτηκε στο φύλλο της 16 Μάρ 1996, το οποίο παρουσίαζε έναν άνθρωπο με όπλο στο χέρι και είχε λεζάντα: "28% των Γάλλων αποδέχονται τις ιδέες του Εθνικού Μετώπου, η αρρώστια των τρελών αγελάδων σε έξαρση, πρέπει να σκοτωθεί το κοπάδι... σύντομα". Με βάση το παραπάνω, ο υπεύθυνος έκδοσης κατηγορείται ότι προτρέπει σε δολοφονικές απόπειρες κατά των μελών του κόμματος. Η εκδίκαση της υπόθεσης είχε οριστεί για την εβδομάδα που πέρασε.

Ο υπουργός Εσωτερικών έχει υποβάλλει μήνυση για ένα χιουμοριστικό κείμενο, με τίτλο "Το ορφανοτροφείο", που είχε δημοσιευτεί στις 20 Ιούνη 1996, και αναφερόταν στις αυτοκτονίες αστυνομικών. Η υπόθεση πρόκειται να εκδικαστεί την άνοιξη.

Σκοπός των μηνύσεων δεν είναι, βέβαια, η υπεράσπιση του κύρους των θιγόμενων από τα δημοσιεύματα της εφημερίδας, αλλά το κλείσιμό της, κάτι που επιδιώκεται με την οικονομική εξόντωσή της, καθώς και στις δύο περιπτώσεις διεκδικείται και μεγάλη υλική αποζημίωση. Στο παρελθόν, η μέθοδος αυτή έχει ξαναχρησιμοποιηθεί. Το 1990, η Monde Libertaire, το σατιρικό περιοδικό Canard Enchaîné και το Article 31 είχαν δημοσιεύσει από κοινού ένα άρθρο κατά του Εθνικού Μετώπου. Τα δύο τελευταία καταδικάστηκαν, με αποτέλεσμα να κλείσει το Article 31, γιατί αδυνατούσε να πληρώσει την αποζημίωση.

Τα ξημερώματα του περασμένου Σαββάτου, μέλη της νεολαίας του Εθνικού Μετώπου κόλλησαν έξω από το αναρχικό βιβλιοπωλείο "La Plume Noire", στη Λυόν, αυτοκόλλητα με το σύνθημα: "Νεολαία Εθνικού Μετώπου, το ρεύμα της επανάστασης, το ρεύμα του Λεπέν". Κάτι τέτοιο συνέβαινε για πρώτη φορά στην περιοχή, που θεωρείται κυρίως αριστερή. Ακολούθησε ο εμπρησμός του βιβλιοπωλείου, δύο μέρες αργότερα. Στις πέντε το πρωί, έσπασαν τα παράθυρα, έχυσαν στο εσωτερικό πετρέλαιο και η φωτιά πήρε αμέσως μεγάλες διαστάσεις, αφού τα βιβλία βοήθησαν στην εξάπλωσή της. Οι φασίστες έβαλαν επίσης φωτιά στη μοναδική είσοδο για τα διαμερίσματα του κτιρίου, που κατοικείται κυρίως από μετανάστες. Η έγκαιρη επέμβαση της πυροσβεστικής γλύτωσε τους ενοίκους. Εκτιμάται ότι η πυρπόληση της εισόδου έγινε για να δημιουργηθεί κλίμα φόβου απέναντι στους αναρχικούς.

Ο εμπρησμός του βιβλιοπωλείου έγινε τη μέρα που είχε οριστεί να ξεκινήσει η δίκη της Monde Libertaire για το σκίτσο ενάντια στο Εθνικό Μέτωπο και είναι πιθανό να αποτελεί την έναρξη γενικευμένης εκστρατείας του κατά των αναρχικών. Είναι γεγονός ότι το βάρος της αντιμετώπισης των ρατσιστικών και ξενοφοβικών ιδεών του Εθνικού Μετώπου έχουν αναλάβει στη Γαλλία κυρίως οι αναρχικές και ακροαριστερές οργανώσεις, αφού οι μεγάλες πολιτικές δυνάμεις της χώρας προσπαθούν να το αποδυναμώσουν εκλογικά, με αποτέλεσμα να υιοθετούν και οι ίδιες κάποιες από τις θέσεις του, για να προσελκύσουν την "εκλογική πελατεία" του. Ενέργειες, όμως, όπως η πυρπόληση βιβλιοπωλείου, λειτουργούν συσπειρωτικά για το κίνημα και ήδη πολλές οργανώσεις και συνδικάτα δήλωσαν συμμετοχή στη συγκέντρωση διαμαρτυρίας που θα γίνει στη Λυόν το Σάββατο 22 του μήνα.

Άστεγοι στη Μαλαισία

Εκατοντάδες χιλιάδες καταλήψεις ζουν σε απόσταση λίγων μόλις χιλιομέτρων από τους δίδυμους ουρανοξύστες Petronas, τους ψηλότερους στον κόσμο και καμάρι της πρωτεύουσας Κουάλα Λαμπούρ. Η αντίθεση αυτή είναι ενδεικτική της κατάστασης στη χώρα. Παρά τους ιδιαίτερα ψηλούς δείκτες ανάπτυξης και τη γενική άνοδο του βιοτικού επιπέδου, η έλλειψη φτηνής κατοικίας είναι ένα μεγάλο κοινωνικό πρόβλημα. Αυτό το γεγονός έχει οδηγήσει στην κατακόρυφη αύξηση των καταλήψεων, καθώς όλο και περισσότεροι εργάτες μεταναστεύουν στις πόλεις, σε αναζήτηση εργασίας.

Υπολογίζεται από επίσημες υπηρεσίες ότι στην πρωτεύουσα υπάρχει άμεση ανάγκη για 40.000 φτηνές κατοικίες, ενώ στη γειτονική πόλη Selangor χρειάζονται άλλες 26.000. Στη βομηχανική περιοχή Penang, 40.000 άτομα έχουν υποβάλλει αιτήσεις για φτηνά σπίτια. Καταλήψεις έχουν γίνει σε τουλάχιστον πενήντα χωριά της περιοχής. Η κυβέρνηση έχει ξεκινήσει ένα σχέδιο αγοράς φτηνών σπιτιών από ιδιωτικές κατασκευαστικές εταιρίες, με σκοπό να τα νοικιάζει με χαμηλό ενοίκιο. Η επιτυχία του σχεδίου εξαρτάται από το αν θα πραγματοποιηθεί η πρόβλεψη πως οι ενοικιαστές κάποια στιγμή θα είναι σε θέση να αγοράσουν ένα σπίτι και θα φεύγουν από αυτά. Έχουν επίσης ανακοινωθεί σχέδια για την κατασκευή μισού εκατομμυρίου κατοικιών μέχρι το 2.000, πολλοί όμως διατηρούν σοβαρές επιφυλάξεις για την υλοποίηση τέτοιων εξαγγελιών.

Η παρουσία τριών εκατομμυρίων εργατών από την Ινδονησία, τις Φιλιππίνες και το Μπαγκλαντές εντείνει το πρόβλημα. Οι περισσότεροι ζουν σε πρόχειρα παραπήγματα, κάτω από άθλιες συνθήκες υγιεινής. Το Δεκέμβρη, εξαιτίας μιας τροπικής καταιγίδας, περίπου 500 τέτοια σπίτια παρασύρθηκαν από τα νερά. Συνήθως, οι κάτοικοι αυτών των καταυλισμών είναι κακοπληρωμένοι βιομηχανικοί εργάτες, που δεν μπορούν να συγκεντρώσουν τα απαιτούμενα χρήματα για την αγορά έστω και του φτηνότερου σπιτιού, ούτε είναι δυνατό να πάρουν στεγαστικό δάνειο, ακριβώς επειδή δεν πληρώνονται καλά. Από την άλλη, η τιμή της γης στα αστικά κέντρα ανεβαίνει συνέχεια. Πολλοί φοβούνται ότι αυτό θα αναγκάσει τους φτωχότερους να εγκαταλείψουν τις πόλεις, παρά την ανεργία που υπάρχει στην επαρχία. Επίσης, ασκείται κριτική πως τα κατασκευαστικά σχέδια που έχουν ανακοινωθεί απλά θα βοηθήσουν να αυξηθούν τα κέρδη των εταιριών.

Οι φτωχά αμειβόμενοι εργάτες στους οποίους έχει στηριχτεί η οικονομική ανάπτυξη της Μαλαισίας βλέπουν ότι η βιομηχανική ανάπτυξη και τα μεγάλα έργα κύρους, όπως οι δίδυμοι ουρανοξύστες της Κουάλα Λαμπούρ, έχουν προτεραιότητα σε σχέση με τις άμεσες ανάγκες τους.

ΑΠΟ ΤΟ "ΓΗ ΚΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ" ΣΤΗ "ΛΑΪΚΗ ΘΕΛΗΣΗ"

Οι Ναρόντνικοι

Πρώτη Μάρτη 1881. Η οργάνωση "Ναρόντναγια Βόλια" (Λαϊκή Θέληση) σκοτώνει το τσάρο Αλέξανδρο το Β'. Το μεγάλο χτύπημα, το όνειρο μιας σημαντικής τάσης του κινήματος των "ναρόντνικων" είναι πραγματικότητα. Τα αποτελέσματα όμως δεν είναι τα αναμενόμενα. Δεν ξεσπά καμιά απολύτως εξέγερση, οι Ζελιάμπωφ, Περόφσκαγια, Κιμπάλτσκις, Μιχάιλοφ και Ρυσακόφ συλλαμβάνονται ως οργανωτές και εκτελεστές της επίθεσης, ενώ στις 10 Μάρτη 1881 όσα από τα μέλη της οργάνωσης παραμένουν ελεύθερα απευθύνουν επιστολή προς το νέο τσάρο, τον Αλέξανδρο το Γ', με την οποία δηλώνουν ότι δέχονται να εγκαταλείψουν τον επαναστατικό αγώνα και να περάσουν στην "πολιτιστική δραστηριότητα προς όφελος του λαού". Στις 3 Απρίλη του 1881, οι Ζελιάμπωφ, Περόφσκαγια, Κιμπάλτσκις, Μιχάιλοφ και Ρυσακόφ εκτελούνται με απαγχονισμό. Κατά τη διάρκεια των επόμενων χρόνων ακολουθούν μαζικές συλλήψεις και δίκες "οπαδών" της Ναρόντναγια Βόλια.

Το κίνημα των "ναρόντνικων", που στα ρώσικα σημαίνει "λαϊκοί", γεννήθηκε στη Ρωσία μετά τα μέσα του 19ου αιώνα. Πρωτεργάτες του κινήματος ήταν οι Αλ. Χέρτσεν, Ν. Ογκარიόφ και Ν. Τσερνουσέφσκι. Ο Αλεξάντερ Χέρτσεν γεννήθηκε το 1812. Στο πανεπιστήμιο της Μόσχας γνωρίστηκε με το συνομήλικό του Νικολάι Ογκარიόφ, μαζί με τον οποίο δημιούργησαν, το 1830, τον πυρήνα μιας επαναστατικής ομάδας που μελετούσε και μετάφραζε τα έργα του Φουριέ και του Σαιν-Σιμόν, προπαγανδίζοντας τον αγώνα ενάντια στη δουλοπαροικία και το τσαρισμό. Το 1834 η αστυνομία διέλυσε την ομάδα και ο Χέρτσεν καταδικάστηκε σε εξορία, από την οποία γύρισε στη Μόσχα το 1842. Συνέχισε να δραστηριοποιείται στους κύκλους των επαναστατών διανοούμενων της Ρωσίας μέχρι το 1847, οπότε αναγκάστηκε να διαφύγει στο εξωτερικό για να γλυτώσει από τους συνεχείς διωγμούς. Ο Ογκარიόφ, που παρέμεινε στη Ρωσία, συνελήφθη, τρία χρόνια αργότερα, για δημιουργία ανατρεπτικής ομάδας και έμεινε στη φυλακή για έξι χρόνια, μέχρι το 1856. Όταν αποφυλακίστηκε, έφυγε κι αυτός για το εξωτερικό, όπου ξανασυναντήθηκε με το Χέρτσεν. Το 1859 ταξίδεψε στο εξωτερικό για να συναντηθεί με τους Χέρτσεν και Ογκარიόφ και ο τρίτος από τους θεωρούμενους ως ιδρυτές του κινήματος των ναρόντνικων, ο Ν. Τσερνουσέφσκι. Ο τελευταίος ήταν αρκετά νεώτερός τους, (είχε γεννηθεί το 1828) και είχε αναπτύξει έντονη δραστηριότητα στους κύκλους των επαναστατών διανοούμενων της Ρωσίας, πρώτα μέσα από τον επαναστατικό όμιλο "Πετρασέφσκι", που διαλύθηκε από την αστυνομία το 1849, και στη συνέχεια, μετά το 1854, μέσα από το περιοδικό "Σύγχρονος", που ήταν το κύριο μέσο διάδοσης των ριζοσπαστικών ιδεών για τα κοινωνικά ζητήματα αλλά και για τη λογοτεχνία, και του οποίου ο Τσερνουσέφσκι είχε αναλάβει την αρχισυνταξία.

Το βασικό πρόταγμα που έθεσαν οι Χέρτσεν, Ογκარიόφ και Τσερνουσέφσκι ήταν η προπαγάνδη και η οργάνωση για την πραγματοποίηση μιας αγροτικής επανάστασης, που στόχο θα είχε την κατάργηση του τσαρισμού και της δουλοπαροικίας και την αντικατάστασή τους από ένα σύστημα ελεύθερα ομοσπονδοποιημένων αυτόνομων αγροτικών κοινοτήτων. Μια επανάσταση που θα συνδύαζε τις ρώσικες παραδόσεις της κοινοτικής ζωής (Ομπστίνια) και της κοινοτικής ιδιοκτησίας (Μιρ) με τις αντιεξουσιαστικές σοσιαλιστικές ιδέες. Αποφασίστηκε η δημιουργία της οργάνωσης "**Γη και Ελευθερία**", ένα όνομα που στη συνέχεια θα δανείζονταν οι ισπανοί αναρχοκομμουνιστές, έπειτα από αυτούς οι μεξικάνοι αναρχικοί, από τους οποίους, με τη σειρά του, το υιοθέτησε ο στρατός του Ζαπάτα και, στη συνέχεια, οι εξεγερμένοι του μεξικάνικου νότου στην εποχή μας. Επιστρέφουμε όμως στη Ρωσία, και συγκεκριμένα στο 1861, όταν η αγροτική μεταρρύθμιση, που είχε προαναγγελθεί από το τσαρικό καθεστώς ως σωτήρια, όχι μόνο δεν βελτίωσε αλλά αντίθετα επιδείνωσε τη θέση των αγροτών, με αποτέλεσμα τα προτάγματα της οργάνωσης "**Γη και Ελευθερία**" να γνωρίζουν σημα-

ντική διάδοση στην ύπαιθρο. Την ίδια όμως εποχή, αρχίζει να αναπτύσσεται και η "μηδενιστική" τάση των ναρόντνικων. Οι τρεις δεκαετίες δράσης των "διανοούμενων επαναστατών" φαινομενικά δεν είχαν φέρει κανένα αποτέλεσμα (και σίγουρα αυτό αισθανόταν και πίστευε εκείνο το κομμάτι της νεολαίας που, μια δεκαετία αργότερα, ο Μπακούνιν θα περιέγραφε ως η "απελπισμένη φάλαγγα της λαϊκής επανάστασης"). Ο μεγάλος ρώσος συγγραφέας Ιβάν Τουργκένιεφ, το 1856, στο μυθιστόρημα "Ρούντιν" περιέγραφε τη ζωή ενός ευγενή ιδεαλιστή επαναστάτη του οποίου όμως οι προσπάθειες δεν έφερναν κανένα αποτέλεσμα. Πολλοί είπαν ότι στην ουσία περιέγραφε το Χέρτσεν. Ο Τουργκένιεφ, το 1862, στο μυθιστόρημά του "Πατέρες και παιδιά", εισήγαγε έναν όρο που θα είχε μεγάλο μέλλον: "νιχιλίστης"-μηδενιστής. Έτσι περιέγραφε τον ανυπόμονο και παθιασμένο νεαρό επαναστατή-πρωταγωνιστή, το Μπαζάρφ.

Αυτή η επαναστατημένη νεολαία -κύρια φοιτητές στη Μόσχα και την Πετρούπολη- συμεριζόνταν το όραμα του Χέρτσεν για μια αγροτική επανάσταση και μια σοσιαλιστική κοινωνία, αν και με έναν ιδιαίτερα αφηρημένο τρόπο, ενώ συγχρόνως, αντί για την υπομονετική προπαγανδιστική δουλειά και την εξάπλωση των επαναστατικών οργανώσεων στην ύπαιθρο που υποστήριζε το πρώτο ρεύμα των ναρόντνικων, οι "νιχιλίστες" ναρόντνικοι υποστήριζαν την ατομική τρομοκρατία. Το 1861, εκτός από τη "**Γη και Ελευθερία**", ιδρύθηκε και η πρώτη ομάδα "νιχιλίστών", ο "κύκλος Ζαϊτσνιέφσκι", στη Μόσχα. Η αστυνομία επιτέθηκε γρήγορα και στις δύο οργανώσεις. Το 1862 διέλυσε ολοκληρωτικά τον "κύκλο Ζαϊτσνιέφσκι", συλλαμβάνοντας και εξορίζοντας τα περισσότερα μέλη του, ενώ την ίδια χρονιά συνέλαβε και πολλά μέλη της "**Γη και Ελευθερία**", ανάμεσά τους και τον Τσερνουσέφσκι, ο οποίος μάλιστα καταδικάστηκε σε ισόβια εξορία στη Σιβηρία. Η "**Γη και Ελευθερία**" παρόλα αυτά συνέχισε τη δράση της στα επόμενα χρόνια.

Το 1863 συγκροτήθηκε μια νέα ομάδα "νιχιλίστών", ο "κύκλος Ισούτιν". Τρία χρόνια αργότερα, το 1866, ο Δημήτρι Καρακόζοφ, ένα μέλος του "κύκλου Ισούτιν", πραγματοποίησε μια αποτυχημένη απόπειρα εναντίον του τσάρου Αλέξανδρου του Β'. Το κύμα καταστολής που ακολούθησε έδωσε το οριστικό τέλος στην οργάνωση "**Γη και Ελευθερία**".

Και ενώ στο εσωτερικό της Ρωσίας η κατάσταση εξελισσόταν από το "Πατέρες και παιδιά" του Τουργκένιεφ στο "Έγκλημα και Τιμωρία" που έγραψε ο Ντοστογιέφσκι το 1866, όπου αντί για τον παθιασμένο Μπαζάρφ υπάρχει η μορφή του περισσότερο εγκληματία παρά επαναστάτη Ρασκόλνικοφ, στην Ευρώπη κυριαρχεί μια άλλη σύγκρουση. Η αντιπαράθεση του Μαρξ και των οπαδών του κρατικού κομμουνισμού με το Μπακούνιν και τους υποστηρικτές του αντιεξουσιαστικού σοσιαλισμού γίνεται όλο και πιο έντονη. Ο Χέρτσεν και ο Ογκარიόφ, μορφές αναμφισβήτητα καταξιωμένες ανάμεσα στους ρώσους εξόριστους και γενικότερα στο ευρωπαϊκό επαναστατικό κίνημα, πήραν ανοιχτά το μέρος του Μπακούνιν. Ο ίδιος ο Χέρτσεν γνώριζε τον Μπακούνιν ήδη από το 1840 και από το 1861 και ύστερα συνεργάζονταν στην έκδοση και την παράνομη διανομή στη Ρωσία επαναστατικών εντύπων, όπως οι εφημερίδες "Καμπάνα" και "Κοινότητα", διάφορες μπροσούρες κλπ. Μέσα σε αυτό το σκληρό εμφανίστηκε ο άνθρωπος που στον απελπισμένο "μηδενισμό" της νέας γενιάς των ναρόντνικων θα προσέθετε τον πλήρη αμοραλισμό. Ο Σεργκέι Νετσάγιεφ μοιάζει να βγήκε από το "Έγκλημα και Τιμωρία", η προσωποποίηση θα 'λεγε κανείς του Ρασκόλνικοφ, αν και στην πραγματικότητα το βιβλίο που έγραψε ο Ντοστογιέφσκι με βάση την προσωπικότητα του Νετσάγιεφ και τα γεγονότα του 1869, ήταν οι "Δαιμονισμένοι".

Το γεγονός των σχέσεων του Νετσάγιεφ

με το Μπακούνιν οδήγησε το Χέρτσεν να διακόψει κάθε επαφή με τον Μπακούνιν και αποτέλεσε ένα πολύτιμο όπλο στον πόλεμο των μαρξιστών ενάντια στους αναρχικούς μέσα στην Α' Διεθνή. Πάνω απ' όλα όμως, η δραματική ιστορία του Νετσάγιεφ εισήγαγε στην επαναστατική πάλη την πλήρη ανηθικότητα, την αντιμετώπιση των ανθρώπων ως εργαλεία και αντικείμενα που ο "πραγματικός επαναστάτης" δικαιούται να χρησιμοποιεί σύμφωνα με την αλάνθαστη κρίση του και την υπέρτατη αξία της "επανάστασης" που ο ίδιος ενσαρκώνει και εκπροσωπεί...

Παρά την καταστολή και τις μαζικές δίκες (σχετικών και άσχετων με την υπόθεση, όπως πάντοτε) που ακολούθησαν την αποκάλυψη της δολοφονίας του φοιτητή Ιβάνοφ και τη διάλυση της ομάδας Νετσάγιεφ, στη Ρωσία συνέχισαν να εμφανίζονται νέες ομάδες ναρόντνικων. Η πιο σημαντική από αυτές τις ομάδες ήταν ο λεγόμενος "όμιλος Τσαϊκόφσκι", που είχε οργανώσεις στην Πετρούπολη, τη Μόσχα, το Κίεβο, την Οδησό κ.α. Οι "Τσαϊκόφσκι" ήθελαν να ακολουθήσουν τα βήματα της οργάνωσης "**Γη και Ελευθερία**" του Χέρτσεν, ο οποίος είχε στο μεταξύ πεθάνει (το 1870). Οι "Τσαϊκόφσκι", σε συνεργασία με άλλες ομάδες, όπως ο "κύκλος Ντολγκούσιν" είχαν αρχίσει να πραγματοποιούν προπαγάνδα ανάμεσα στο βιομηχανικό προλεταριάτο, ενώ παράλληλα προσπαθούσαν να ξαναφτιάσουν τις επαφές και τις οργανωτικές δομές της οργάνωσης "**Γη και Ελευθερία**" στην ύπαιθρο, με στόχο πάντοτε τη μεγάλη αγροτική επανάσταση. Μετά από πέντε χρόνια δουλειάς, θεώρησαν ότι οι συνθήκες ήταν κατάλληλες για να επιχειρηθεί μια εκτεταμένη αγροτική εξέγερση. Την άνοιξη και το καλοκαίρι του 1874, εκατοντάδες νεαροί ναρόντνικοι έλαβαν μέρος σε αυτό που θα έμενε στην ιστορία ως "η πορεία προς το λαό", δηλαδή μια εκστρατεία επίμονης, ανοιχτής και μαζικής προπαγάνδας ανάμεσα στους αγροτικούς πληθυσμούς των περιοχών του Βόλγα, του Ντον, του Δνείπερου και των Ουραλίων, οι οποίοι είχαν θεωρηθεί ως οι πιο "ώριμοι" για εξέγερση. Η κατάληξη αυτής της προπαγανδιστικής εκστρατείας ήταν, μέχρι το τέλος του 1874, να έχουν συλληφθεί πάνω από χίλιο νεαροί ναρόντνικοι. Μετά από αυτό, τα επιχειρήματα ενάντια στην ανοιχτή πολιτική δράση και υπέρ της παράνομης και συνωμοτικής δραστηριότητας άρχισαν να κερδίζουν έδαφος ανάμεσα στους ναρόντνικους. Το 1876 συγκροτήθηκε στην Πετρούπολη μια νέα οργάνωση ναρόντνικων, που δύο χρόνια αργότερα πήρε το όνομα "**Γη και Ελευθερία**", θέλοντας να παρουσιαστεί ως η συνέχεια της ιστορικής οργάνωσης. Οι διαφορετικές όμως αντιλήψεις της πλειοψηφίας των μελών της σε σχέση με τις αρχές της παλιάς οργάνωσης, οδήγησαν, το 1879, σε διάσπαση της οργάνωσης και δημιουρ-

γία δύο νέων: της "Μαύρης Ανακατανομής" και της "Ναρόντναγια Βόλια" (Λαϊκή Θέληση). Το 1883, η "Μαύρη Ανακατανομή" μετασχηματίστηκε στην πρώτη σοσιαλδημοκρατική οργάνωση της Ρωσίας, την "Απελευθέρωση της Εργασίας". Η Ναρόντναγια Βόλια, από την άλλη μεριά, που συγκροτήθηκε με ιδιαίτερο συγκεντρωτισμό στην καθοδήγησή της, έθεσε ως επίκεντρο της δραστηριότητάς της την ατομική τρομοκρατία, με απώτερο στόχο το "μεγάλο χτύπημα". Πράγματι, τα μέλη της Ναρόντναγια Βόλια σκότωσαν το τσάρο Αλέξανδρο το Β', την 1η Μάρτη του 1881, με τις συνέπειες που είδαμε στην αρχή του κειμένου. Πέντε χρόνια αργότερα, το Δεκέμβριο του 1886, στην Πετρούπολη, έγινε μια απόπειρα ανασύστασης της Ναρόντναγια Βόλια. Κεντρικό πρόσωπο σε αυτή την απόπειρα ήταν ο μεγάλος αδερφός του Λένιν, ο Α. Ι. Ουλιάνοφ. Την 1η Μάρτη του 1887, η "νέα" Ναρόντναγια Βόλια πραγματοποίησε αποτυχημένη απόπειρα δολοφονίας του τσάρου Αλέξανδρου του Γ'. Οι Α. Ι. Ουλιάνοφ, Π. Γ. Σεβέρνιφ, Β. Σ. Οσιπάνοφ, Π. Ι. Αντρέιουσκι και Β. Δ. Γκενεράλοφ συνελήφθησαν και εκτελέστηκαν στις 8 Μάη του 1887.

Αυτή η ενέργεια ήταν η τελευταία ουσιαστικά εμφάνιση του κινήματος των ναρόντνικων. Ένα τμήμα από τους διανοούμενους των ναρόντνικων συμβιβάστηκε με τον τσαρισμό, ενώ άλλοι ακολούθησαν την ομάδα "Απελευθέρωση της Εργασίας" του Πλεχάνοφ. Οι υποστηρικτές των απεγνωσμένων ενεργειών ατομικής τρομοκρατίας αποτέλεσαν ένα από τα συστατικά στοιχεία του Κόμματος των Σοσιαλεπαναστατών, γνωστού και ως οι "Εσέροι". Οι υποστηρικτές της αρχικής κατεύθυνσης των ναρόντνικων, του Χέρτσεν και της πρώτης "**Γη και Ελευθερία**" στράφηκαν στον αναρχοκομμουνισμό του Κροπότκιν. Όσο για τον αμοραλισμό του Νετσάγιεφ, δεν είναι τυχαίο το γεγονός ότι ο Λένιν τον θαύμαζε ως προσωπικότητα, ενώ παράλληλα θεωρούσε το συγκεντρωτισμό της Ναρόντναγια Βόλια ως πρότυπο για κάθε οργάνωση... Η διαφορά είναι πως τα μέλη της Ναρόντναγια Βόλια, της "Λαϊκής Θέλησης" δηλαδή, πίστευαν ότι μπορούσαν να εκφράσουν τη λαϊκή θέληση (στο όνομα βέβαια του απόντος λαού) και ήταν αποφασισμένοι να δώσουν τη ζωή τους γι' αυτό, ενώ ο Λένιν είχε αποφασίσει να χρησιμοποιήσει το συγκεντρωτισμό για να δημιουργήσει και να ελέγξει ένα κόμμα που θα είχε το δικαίωμα όχι απλά να "εκφράζει" τη λαϊκή θέληση, αλλά και να αποφασίζει ποιά θα έπρεπε να είναι η θέληση του λαού... Έτσι, όταν στην εξεγερμένη Ουκρανία πραγματοποιήθηκε η αγροτική επανάσταση που ονειρεύονταν οι Χέρτσεν, Ογκარიόφ και Τσερνουσέφσκι, όταν το σύστημα των ομόσπονδων και αυτόνομων αγροτικών κοινοτήτων φαινόταν να γίνεται πραγματικότητα, ο Λένιν δεν είχε κανένα ενδοιασμό να χρησιμοποιήσει όλη τη βία που μπορούσε να συγκεντρώσει ενάντια στους εξεγερμένους αγρότες, θάβοντας στη συνέχεια τους νεκρούς κάτω από σωρούς ψεμάτων και χυδαιότητων. Όλες οι διαφορετικές τάσεις που συνυπήρχαν στο κίνημα των ναρόντνικων, οδήγησαν ιστορικά στις τελικές τους συνέπειες...

23 ΦΕΒΡΑΡΙΟ 1909: Άγρια απεργία των καπνεργατών του Βόλου, με σαμποτάζ, επιθέσεις σε απεργοσπάστες και τρεις απεργούς τραυματισμένους από σφαίρες αστυνομικών.

26 ΦΕΒΡΑΡΙΟ 1920: Ιδρύεται η "Umanita Nuova", εφημερίδα της ιταλικής αναρχικής ομοσπονδίας.

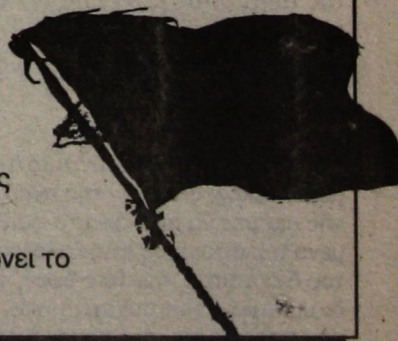
27 ΦΕΒΡΑΡΙΟ 1933: Οι ναζί πυρπολούν το Ράιχσταγκ (γερμανικό κοινοβούλιο) για να δικαιολογήσουν τις διώξεις ενάντια στους "κόκκινους".

27 ΦΕΒΡΑΡΙΟ 1973: Οι ινδιάνοι του AIM καταλαμβάνουν το Wounded Knee.

27 ΦΕΒΡΑΡΙΟ 1981: Στο Βερολίνο πραγματοποιείται η 100η κατάληψη στέγης.

28 ΦΕΒΡΑΡΙΟ 1921: Αρχίζει η εξέγερση της Κρονστάνδης

1 ΜΑΡΤΗ 1881: Η Ναρόντναγια Βόλια σκοτώνει το τσάρο Αλέξανδρο το Β'.

Η Διαχρονική Παρουσία του "Άλλου"

"Ο κίβδηλος μύθος των φασιστών εμφανίζεται ως ο αυθεντικός μύθος της αρχαιότητας στο βαθμό που ο δεύτερος προσβλέπει στην τιμωρία, ενώ ο πρώτος την εφαρμόζει τυφλά στα θύματα. Κάθε απόπειρα να σπάσει ο καταναγκασμός που ασκεί η φύση οδηγεί σε μια ακόμη μεγαλύτερη υποταγή στο ζυγό της επείδης σπάει η ίδια η φύση".

M. Horkheimer,
T.W. Adorno: "Η Διαλεκτική του Διαφωτισμού".

1. Προλογικά

Η αναβίωση της εθνικιστικής προπαγάνδας και πρακτικής μοιάζει στις χαραυγές του 21ου αιώνα να κλονίζει ανεπανόρθωτα τις νεοφιλελεύθερες διακηρύξεις περί ολοκληρωτικής αποτίναξης του μυθικού στοιχείου και εγκαθίδρυσης της ιστορικής κοινωνίας, έλλογο πρότυπο της οποίας προβάλλεται ο παγκοσμιοποιημένος καπιταλισμός. Πραγματικά, τόσο στις ανεπτυγμένες κοινωνίες του μεταμοντέρνου βιομηχανισμού, όσο και στις καθυστερημένες χώρες της πρώην "σοβιετικής" Ανατολής, δίπλα στα προτάγματα της αστικο-δημοκρατικής επανάστασης επισημαίνονται και τα ανορθόδοξα ιδεολογήματα του αίματος, της ράτσας, συχνά και της θρησκείας, ως τα κυρίαρχα εκείνα κατηγορήματα που συγκροτούν -καλλίτερα κατασκευάζουν- την ταυτότητα της εθνικής συνείδησης. Και αυτή η εικονοκλαστική παραγωγή υποκειμενικότητας τροφοδοτείται κύρια, αν όχι αποκλειστικά, από την οριστική απαξίωση του άλλου του διαφορετικού, άρνηση που φορέας φτάνει ακόμη και στη βίαιη αντιμετώπιση των ξένων υπηκόων και μεταναστών στις χώρες υποδοχής τους. Αν όμως τα μεμονωμένα εγκληματικά περιστατικά, συνήθειες χοροστάτες των οποίων υπήρξαν οι γνωστές φασιστοσυμμορίες απομονώθηκαν και λησμονήθηκαν, εκείνο που δεν πρέπει στη σημερινή συγκυρία να παραβλεφθεί είναι ο ανοιχτά θεσμοθετημένος ρατσισμός που φαίνεται να βρίσκει πρόσφορα έδαφος στη γεμάτη τριγμούς και αιφνιδίες ανακατατάξεις διαδικασία της Ευρωπαϊκής Ολοκλήρωσης.

Στο προηγούμενο φύλλο της Αλφα δημοσιεύτηκε ένα καθόλα ενημερωτικό άρθρο αναφορικά με τη συνθήκη Σένγκεν και την εφιαλτική πραγματικότητα που προοιωνίζει μια Ευρώπη των "των τειχών",... της βαρβαρότητας, του ρατσισμού και της ξενοφοβίας.

Στο παρόν κείμενο που φιλοδοξεί να συμπληρώσει εν μέρει το πρώτο, επιχειρείται μια πρώτη, ίσως αποσπασματική προσέγγιση του γεγονότος της διαφορετικότητας ή ετερότητας, η οποία κατά την περίφημη έκφραση του J. Derrida "συνιστά την κατανόηση της ταυτότητας μέσα από την εγγενή της διαφορά".

2. Φασιστικός μύθος και αριστερά

Είναι γνωστή η αδυναμία της μαρξιστικής, αλλά και της αναρχικής σκέψης να συλλάβει το φαινόμενο του φασισμού στις καθολικές του διαστάσεις, ποικίλες όψεις και διαλεκτικές του συναρτήσεις. Η μεν παραδοσιακή αριστερά του

δογματικά κωδικοποιημένου μαρξισμού στάθηκε ανήμπορη μπροστά στην ιδεαλιστική μυθολογία των ναζι δημαγωγών. Ο θετικισμός της σοσιαλδημοκρατίας καθώς και η άλλη σχολαστική του ποικιλία ο αγγυλωμένος διαματ του σταλινισμού, δεν μπόρεσαν να κατανοήσουν τα φαινόμενα της ιμπεριαλιστικής παρακμής, τις ιδεολογικές αντανάκλασεις τους, τις μεταβολές στην κίνηση και τη συνείδηση των μαζών, των μικροαστικών στρωμάτων, της ίδιας της εργατικής τάξης. Στις οργανωμένες φασιστικές κλίκες είδαν μόνο έναν παθολογικό παροξυσμό, το προϊόν της πολιτικής επιλογής της πιο αντιδραστικής μερίδας του κεφαλαίου, ενώ στην αναβίωση της ρομαντικής μυθολογίας μέσα στις μάζες είδαν απλώς ένα φούντωμα του ανορθολογισμού. Μοιραία λοιπόν και όντας ενταγμένες στο ρασιοναλιστικό σύμπαν του Διαφωτισμού εκτίμησαν λανθασμένα ότι ο φασιστικός μύθος βρισκόταν στον αντίποδα της αφηρημένης ανιστορικής αλήθειας. Ομοίως την περίοδο των Λαϊκών Μετώπων σοσιαλδημοκράτες και σταλινικοί αντιμετώπισαν το φασισμό σαν το αντίθετο της αστικής δημοκρατίας στη διατήρηση της οποίας υπέταξαν τελικά το εργατικό κίνημα θάβοντας την επανάσταση (Ισπανία '36). Μόνον ο μεγάλος εξόριστος μπολσεβίκος ηγέτης Λέων Τρότσκι, εκείνη τη σκοτεινή περίοδο για το επαναστατικό κίνημα, κατόρθωσε να συνθέσει μια θεωρήση του φασιστικού φαινομένου από καθαρά μαρξιστική σκοπιά και άνοιξε τη μόνη αποτελεσματική προοπτική πάλης ενάντια του. Δέσμιος όμως και αυτός μιας οικονομικίστικης αυστηρά ντετερμινιστικής αντίληψης, ανήγαγε το φασισμό στην κλασσική μονόδρομη σχέση μεταξύ βάσης και εποικοδομήματος, αδυνατώντας έτσι, όπως ήταν επόμενο να απαντήσει στην αναβίωση της ηρωικής μυθολογίας, που αλλιώμως δεν ήταν τελικά απλά και μόνο "το αυθόρμητο προϊόν ενός μακρόχρονου και βασανιστικού προτσές των υλικών όρων ύπαρξης".

Στη δε αντιεξουσιαστική σκέψη, η οπτική της εκδήλωσης του φασιστικού φαινομένου εστιάζεται επιπλέον και στις σχέσεις κυριαρχίας - υποταγής που αναπτύσσονται μέσα σε ιεραρχικά διαμορφωμένες κοινωνικές θεσμίσεις (οικογένεια, σύστημα εκπαίδευσης, στρατός). Αυτές όντας αλλοτριωμένες από το υφιστάμενο σύστημα νομής και διαχείρισης της πολιτικής εξουσίας διαιωνίζουν και αναπαράγουν την αυτάχνη προσωπικότητα, δηλαδή το δυνάμει φασίστα. Η σπουδαιότητα των αντιλήψεων αυτών έγκειται στο ότι αφενός αναγνωρίζουν το φασισμό αποκλειστικά όχι σαν οικονομικό, αλλά κυρίαρχα συλλογικό φαινόμενο μιας κοινότητας υποταγμένης στο ζυγό της συγκεντρωτικής κρατικής εξουσίας και αφετέρου στην αποδοχή του εθνотισμού, δηλαδή της φυσικής υπαρκτής σχέσης που αναπτύσσουν οι άνθρωποι με το φυσικό τους χώρο και ιστορικό χρόνο (=προϊόν δράσης και συλλογικής δημιουργίας). "Ο πραγματικός, ο φυσικός πατριωτισμός του λαού δεν είναι καθόλου εθνικός πατριωτισμός, ούτε καν τοπικός, αλλά στο μεγαλύτερο μέρος του αποκλειστικά κοινωνικός... Δεν είναι καθόλου λαϊκό ένστικτο... είναι το κράτος που κάνει τον πα-

τριωτισμό αντικείμενο λατρείας. Η αγάπη του εθνικού κράτους δεν είναι έκφραση του λαϊκού πατριωτισμού, αλλά μια έκφραση εκφυλισμένη μέσω μιας απατηλής αφάιρεσης και πάντα προς όφελος μιας εκμεταλλεύτριας μειοψηφίας". Μπακούνιν.

Πουθενά όμως δεν βρίσκουμε στους θεωρησιακούς τόπους της αριστερής σκέψης μια σχολαστική αντιμετώπιση, έστω προσπάθεια ανίχνευσης, μιας λογικής αιτίας στο επίπεδο του ίδιου του εποικοδομήματος, (της ιδεολογίας) με αποτέλεσμα οι τυχόν απαντήσεις να γλιστρούν σε ένα φαινομενικά ολοκληρωμένο, οπωσδήποτε όμως ανεπαρκή -ισμό, κοινωνιολογισμό, ψυχολογισμό, χυδαίο οικονομισμό κ.ο.κ. Δεν είναι λοιπόν τυχαίο που οι νεο-συντηρητικοί διανοούμενοι, αλλά και κάποια ανθρωπάκια τύπου Πλεύρη (για να περιοριστούμε μόνο σε εδώδιμα φρούτα) αυτο-αναγορεύονται σε θεματοφύλακες και έγκυρους αναλυτές των αξιών του ελληνικού πολιτισμού.

Μια δεκαετία πριν, όταν ακόμη η ελληνική κοινωνία κινιόταν στον αστερισμό του "σοσιαλισμού", όντας σε μια περίοδο όπου η μαρξιστική σκέψη ήταν η lingua franca της διανόησης, τύποι σαν τον παραπάνω ήταν ανύπαρκτοι πάντως γραφικοί. Στην τωρινή συγκυρία όμως που διάφοροι αλβανοφάγοι και αιμοδιψείς ακρίτες τυγχάνουν της πολυτέλειας ακόμα και υπογραφικών θώκων (Παπαθεμελής), σήμερα που στην ακροναχίδα της Ευρώπης (νότια βαλκανική) αναβιώνουν με πρωτοφανή δραμτικότητα δίπλα στο μεταμοντέρνο νεοφιλελευθερισμό του τέλους των ιδεολογιών, μεσαιωνικοί εθνικισμοί, Πλεύρηδες και Βρακάδες δεν είναι πλέον ρομαντικοί αλλά άκρως επικίνδυνοι. Κρίνουμε λοιπόν αναγκαίο πως από τα πράγματα πρέπει και εμείς να αντιμετωπίσουμε με σοβαρότητα τη φασιστική προπαγάνδα που καθημερινά διαστρεβλώνει την ιστορική μνήμη και συνέχεια σε βαθμό τέτοιο που να διαμορφώνεται στη συνείδηση του κόσμου η εικόνα μιας αρχαιότητας σύμφωνης με τα ρατσιστικά κτήρια, μέτρα και σταθμά. Δίπλα λοιπόν στην παραδοσιακή προγονολατρεία, τις φυλετικές αξίες και συμπεριφορές που οι χειραγωγικοί μηχανισμοί (θεαματικοί ή σχολικοί είναι αδιάφορο) πριμοδοτούν, προστίθενται τα ανιστόρητα ιδεολογήματα των φασιστών, έτσι ώστε να διαμορφωθεί ο homo hellenicus. Ένα πρότυπο που έχοντας συνείδηση της αρχέγονης υπεροχής του θα είναι πρόθυμο να βιάσει, να κάψει, να υπερφαλαγγίσει κάθε διαφορετικότητα που θα βρεθεί στο ματοβαμμένο δρόμο της δόξας και του εθνικού μεγαλείου. Αλλωστε όπως διαρκώς μας τονίζουν οι φασίστες "πας μη Έλλην βάρβαρος". Είναι όμως αυτός ο αριστοκρατικός ελιτισμός η μοναδική όψη του αρχαίου κόσμου; Μήπως ο μυθικός λόγος των αρχαίων στοχαστών και ποιητών, ανοίγει τη δυνατότητα για πολλαπλές ερμηνείες και προσβάσεις; Μήπως τελικά χρησιμοποιώντας μια εύστοχη παρατήρηση του Μαρξ "γυρνώντας πίσω στην προϊστορία κάθε έθνους, ανακαλύπτουμε έκπληκτοι τα πιο μοντέρνα πράγματα μέσα στα πιο αρχαία".

3. Η (επί)κληση του ξένου

Υπάρχει ένας πανάρχαιος ελληνικός μύθος που θέλει την Ευρώ-

πη κόρη του Φοίνικα και ερωμένη του Δία. Και το Δία να μεταμορφώνεται σε ταύρο, να πνέει από το στόμα του κρόκους και με τον τρόπο αυτό να δελεάζει την Ευρώπη μεταφέροντάς την στην Κρήτη, από κει στο Δικταίο Άντρο και να σμίγει μαζί της. Ο μύθος -λόγος σημαντικός και ενορατικός- θέλει την Ευρώπη να κατάγεται από έναν τόπο ξένο προς αυτόν που την υποδέχτηκε. Ο ίδιος ο Δίας γίνεται ένας άλλος μπροστά στη θέα του κάλλους που λέγεται Ευρώπη. Μήπως η ίδια είναι ένα κατηγορήμα του κάλλους, η ύπαρξη της οποίας μας καλεί σε μια παράτολμη και παράφορη σμίξη και κοινωνία προκαλώντας την αλλαγή και τη γονιμότητα; Η ίδια είναι μια αλληγορία που όχι μόνο αγοράζει κάτι άλλο, αλλά και επικαλείται το άλλο, το διαφορετικό για να μπορέσει να συγκροτήσει αυτό που η ίδια είναι, δηλαδή την ταυτότητά της.

Η αρπαγή της Ευρώπης παραπέμπει στη διαφορετικότητα. Η ίδια αντιπροσωπεύει πρωταρχικά την ετερότητα του ξένου. Συνιστά μια παρουσία και εγκαθιδρύει μια σχέση που έλληνες ποιητές δεν δίστασαν να αναγορεύσουν σε μήτρα του κρυπτομινωικού πολιτισμού. Αλλά όσο αποκαλυπτικά κι αν είναι όλα αυτά δεν παύουν να υπάρχουν μέσα στο ανεξέλεγκτο και οπωσδήποτε φαντασιακό σύμπαν του μύθου. Μπορεί βέβαια, όπως διατυπώνει ο Αριστοτέλης, η πόηση να είναι αληθέστερη από την Ιστορία, η Ιστορία όμως (δημιουργική δράση μέσα στο χρόνο) είναι ο Τοποτηρητής των γεγονότων και ο κριτής της μυθολογικής ποίησης. Εξάλλου εκείνο που συγκροτεί μια πραγματικότητα δεν είναι τόσο η αρχαϊκή μυθολογία, όσο η ίδια η ιστορικότητά της. Ιστορικότητα που είναι αναπόσπαστα δεμένη με την ύπαρξη πολιτιστικών παραδειγμάτων ιδιαίτερα στον ευρωπαϊκό χώρο ανάπτυξε μια τέτοια δυναμική που οδήγησε ακόμη και στην αμφισβήτηση του ίδιου του κοινωνικού μορφώματος που τα γέννησε. Με κριτήριο λοιπόν την Ιστορία (και ο φιλοσοφικός στοχασμός αποτελεί την πιο ολοκληρωμένη θώρηση ενός πολιτισμού) η ίδια η ιστορία της φιλοσοφίας αποβαίνει στον αναγνώσιμο εκείνο τόπο της ταυτότητας του ευρωπαϊκού πολιτισμού.

4. Μουσικές του μέλλοντος

Στη μελέτη τους "Διαλεκτική του Διαφωτισμού" οι αρχηγέτες της κριτικής θεωρίας Αντόρνο και Χορκχάιμερ επισημαίνουν τέσσερα θεμελιώδη γνωρίσματα της ευρωπαϊκής σκέψης. Και όταν αναφερόμαστε σ' αυτήν, μιλάμε ουσιαστικά για το Διαφωτισμό από τον οποίο δεν ξεφεύγουν ούτε ο μαρξισμός, ούτε ο φασισμός και αυτά είναι: υποκειμενικότητα, εργαλειακότητα, τυπικότητα και αντικειμενικότητα. Είναι υποκειμενικός ο λόγος του Διαφωτισμού γιατί κατανόηται ως αφηρημένη λειτουργία του διανοητικού μηχανισμού, εργαλειακός επειδή η πρακτική του συλλογιστική ταυτίζεται με την υπολογιστική λογική των μέσων και σκοπών. Είναι τυπικός επειδή ανάγει τη σκέψη σε απλή ταυτολογία, υιοθετεί την τυπική λογική ως μορφή ενοποιητικής του κόσμου, ενός κόσμου αντικειμένου επιστημονικής γνώσης και τεχνικής εκμετάλλευσης. Οι πρώτοι που υποτάσσουν συστηματικά όλη την ιστορία της ευρωπαϊκής σκέ-

ψης στην αρχή της κυριαρχίας του λόγου, σε ένα ιστορικό προτσές του ολοκληρωτικού ρασιοναλισμού είναι αναμφισβήτητα ο Χέγκελ και ο Καντ "το ευρωπαϊκό πνεύμα αντιτίθεται προς τον κόσμο, αναιρεί όμως πάλι αυτή την αντίθεση, επαναλαμβάνει το έτερόν του, το πολλαπλό στον εαυτό του, κυριαρχεί μια άπειρη τάση γνώσης που είναι ξένη προς τις άλλες φυλές". Αλλά αυτός ο τρόπος υπαγωγής και υποταγής του άλλου, του ξένου, του διαφορετικού στην αφηρημένη αυτάρκεια των εννοιών του λόγου που, σύμφωνα με το Χέγκελ, ολοκληρώνεται στη διαλεκτική σύνθεση του Κράτους -και αργότερα όπως ιστορικά αποδείχτηκε του φασιστικού μεγάρου- αφανίζει την πλειάδα των διαφορετικότητων, αναιρεί την ιδιομορφία κάθε ετερότητας, οδηγεί σε μια συγκεκριμένη μορφή εκφασισμού του βίου και μηδενίζει ένα από τα πλέον ελευθεριακά προτάγματα του πνεύματος της κλασσικής περιόδου την κατάφαση στη διαφορά. "Όσον αυτή η ουσία" επισημαίνει ο Πλάτωνας στον Παρμενίδα, "ταύτης ή ετερότης. Ταύτα γάρ επί πάντα δέχεται τα όντα, τι γάρ άμοιρον ουσίας, τι δε ετερότητας, τι δε ταυτότητας, ουχί πάντα και ύπαρξιν έχει τινά και διακρίνεται και κοινωνεί τοις άλλαις". Μέσα λοιπόν σ' αυτήν την άλλη παράδοση που σκόπιμα τόσο οι φουστανελοφόροι νεορθόδοξοι, όσο και οι φασίστες του τρίτου ελληνικού πολιτισμού κουκουλώνουν το ενδιαφέρον των ελλήνων στοχαστών για τον κόσμο, δεν είναι ο ολοκληρωτικός αποκλεισμός του ξένου, του βάρβαρου, η υποταγή της ετερότητας στις καθολικές κατηγορίες του υποκειμενικού λόγου και ο εργαλειακός τρόπος κοινωνίας μας με τους ανθρώπους και τα πράγματα. Αντίθετα οι κατηγορίες ύπαρξης, ταυτότητας, ετερότητας και οι σχέσεις που συγκροτούν μεταξύ τους, σχέση που επισημαίνεται με τους όρους: κοινωνείν, μέθεξι, μετοχή, περιχώρηση είναι ενδεικτικές ενός τρόπου συγκρότησης του βίου όπου η απονομή δικαιοσύνης στον άλλον και το άλλο, είναι όρος ελευθερίας και ουσιαστικής επικοινωνίας με τον άλλον και το άλλο.

Και δεν φαίνεται να είναι καθόλου τυχαίο το ότι μετά το μέγιστο μάθημα των ολοκληρωτικών ιδεολογιών της υποτέλειας και του ανδραποδισμού, η ερμηνευτική εμπειρία του ελευθεριακού στοχασμού διαγράφει σήμερα μια μεταβατική, σε σχέση προς τη φιλοσοφία των μεγάλων αφηγήσεων, κριτική και ταυτόχρονα μια υπερβατική κίνηση. Διερευνά τη δυνατότητα ανάδειξης μιας ειρηνικής συνύπαρξης των αλλότριων διαφορών (Αντόρνο), τη θέσπιση μιας ελευθεριακής κοινότητας ετεροτήτων (Μπουάκσιν), την αβίαστη κοινωνία και συνύπαρξη μιας γλωσσικής κοινότητας χειραφετημένων υποκειμένων (Χάμπερμας), την αντικατάσταση των ολοκληρωτικών αποφάνσεων από την κοινωνική διαλεκτική του ίδιου του διαφορετικού που τόσο απεγνωσμένα προσπαθούν να απομονώσουν από την ου-τοπική γραμματική της ελευθεριακής κουλτούρας ανέκαθεν σύστοιχης της πάλης του πνεύματος για ατομική και κοινωνική χειραφέτηση.